Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá rozšírená komora)

z 20. júla 2017 *

„Finančná pomoc – Všeobecný program ‚Základné práva a spravodlivosť' na obdobie rokov 2007 – 2013 – Osobitný program ‚Civilná justícia' – Žaloba o neplatnosť – Rozhodnutie predstavujúce exekučný titul – Článok 299 ZFEÚ – Právomoc autora aktu – Zásada riadnej správy vecí verejných – Návrh na uloženie povinnosti Komisii zaplatiť záverečnú platbu podľa dohôd o grante – Čiastočná zmena kvalifikácie žaloby – Arbitrážna doložka – Právomoc Všeobecného súdu – Oprávnené náklady"

Vo veci T-644/14,

ADR Center SpA, so sídlom v Ríme (Taliansko), v zastúpení: pôvodne L. Tantalo, neskôr A. Guillerme, avocats,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne J. Estrada de Solà a L. Cappelletti, neskôr Estrada de Solà a S. Delaude, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je jednak návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2014) 4485 final z 27. júna 2014 o vymáhaní časti finančného príspevku vyplateného žalobkyni v rámci vykonávania troch dohôd o grante uzavretých v rámci osobitného programu „Civilná justícia", podaný podľa článku 263 ZFEÚ, a jednak návrh na uloženie povinnosti Komisii zaplatiť žalobkyni záverečnú platbu podľa troch dohôd o grante vo výške 49 172,52 eura, ako aj náhradu škody, podaný podľa článku 272 ZFEÚ,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia I. Pelikánová, E. Buttigieg (spravodajca), S. Gervasoni a L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín,

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. novembra 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, ADR Center SpA, je spoločnosť so sídlom v Taliansku, ktorá poskytuje služby v oblasti alternatívneho riešenia sporov.

A. O dotknutých dohodách o grante

2 V decembri 2008 uzatvorili Európske spoločenstvo, zastúpené Komisiou Európskych spoločenstiev, a konzorciá, ktorých koordinátorom bola žalobkyňa, tri dohody o grante s referenčnými číslami JLS/CJ/2007-1/18 (ďalej len „dohoda o grante A“), JLS/CJ/2007-1/19 (ďalej len „dohoda o grante B“) a JLS/CJ/2007-1/21 (ďalej len „dohoda o grante C“) (všetky dohody spoločne ďalej len „grantové dohody“) v rámci vykonávania osobitného programu ustanoveného rozhodnutím Európskeho parlamentu a Rady č. 1149/2007/ES z 25. septembra 2007, ktorým sa na obdobie rokov 2007 – 2013 ako súčasť všeobecného programu Základné práva a spravodlivosť ustanovuje osobitný program Civilná justícia (Ú. v. EÚ L 257, 2007, s. 16).

1. Dohoda o grante A

3 Dohoda o grante A sa týkala projektu nazvaného „The costs of non ADR – Surveying and showing the actual costs of intra-community commercial litigation (Náklady, ktoré vznikajú pri nevyužití alternatívneho riešenia sporov – Štúdia a prehľad skutočných nákladov na obchodné súdne spory v rámci Spoločenstva)“. Tento projekt spočíval v štúdii, ktorej cieľom bolo analyzovať náklady, ktoré vznikajú v oblasti obchodu v prípade nevyužívania alternatívneho riešenia sporov.

4 Dohoda o grante A vo svojom článku I.2.2 stanovila, že dotknutý projekt bude trvať dvanásť mesiacov. Dodatkom podpísaným 17. decembra 2009 sa táto doba trvania projektu predĺžila na šestnásť mesiacov, t. j. do 10. apríla 2010.

5 Z článkov I.4.2 a I.4.3 dohody o grante A vyplýva, že celková výška oprávnených nákladov sa odhadovala na 216 880 eur a maximálna výška grantu sa stanovila na sumu 173 000 eur, ktorá zodpovedá 79,8 % odhadovaných oprávnených nákladov.

2. Dohoda o grante B

6 Dohoda o grante B sa týkala projektu s názvom „Making information sessions on the use of mediation easily available throughout the EU: A video guide to facilitate settlement (Uľahčenie prístupu k informačným stretnutiam o možnostiach využitia mediácie v Európskej únii: audiovizuálny sprievodca na uľahčenie riešenia sporov)“. Tento projekt spočíval vo vytvorení odborných audiovizuálnych záznamov, ktoré mali zvýšiť povedomie právnikov a strán v spore o povahe a užitočnosti mediácie v cezhraničných sporoch.

7 Z článku I.2.2 dohody o grante B vyplýva, že doba trvania projektu predstavovala 18 mesiacov a projekt sa mal skončiť 9. júna 2010.

8 Z článkov I.4.2 a I.4.3 dohody o grante B vyplýva, že odhadovaná celková výška oprávnených nákladov predstavovala 243 500 eur a maximálna výška grantu bola stanovená na sumu 194 000 eur, zodpovedajúcu 79,7 % odhadovaných oprávnených nákladov.

3. Dohoda o grante C

9 Dohoda o grante C sa týkala projektu nazvaného „Beyond winning: successful mediation advocacy in representing clients“ (Nielen víťazstvo: úspešná cesta k mediácii pri zastupovaní klientov). Hlavným cieľom projektu bolo informovať advokátov o možnosti využitia mediácie a umožniť im lepšie porozumieť výhodám mediácie.

10 Z článku I.2.2 dohody o grante C vyplýva, že doba trvania projektu predstavovala 18 mesiacov a projekt sa mal skončiť 9. júna 2010.

11 Z článkov I.4.2 a I.4.3 dohody o grante C vyplýva, že odhadovaná celková výška oprávnených nákladov predstavovala 241 856 eur a maximálna výška grantu bola stanovená na sumu 193 000 eur, ktorá zodpovedá 79,8 % odhadovaných oprávnených nákladov.

4. Štruktúra a relevantné spoločné ustanovenia dohôd o grante

a) Štruktúra

12 Vo všetkých dohodách o grante boli uvedené osobitné podmienky, ktorých číselné označenie obsahovalo rímsku číslicu I, ďalej všeobecné podmienky, ktorých číselné označenie obsahovalo rímsku číslicu II, a štyri prílohy. Ďalej sa v nich spresnilo, že ustanovenia osobitných podmienok majú prednosť pred ostatnou časťou dohody, ustanovenia všeobecných podmienok majú prednosť pred ustanoveniami podmienok obsiahnutých v prílohách a ustanovenia dohody majú prednosť pred obsahom výzvy na predkladanie návrhov a obsahom príručky týkajúcej sa podávania žiadostí o grant (ďalej len „príručka pre žiadateľov o grant“). V dohodách však bolo uvedené, že oba posledné uvedené dokumenty by sa mali použiť „na doplnenie“.

b) Predkladanie správ a ostatných dokumentov

13 Z článku I.6 v spojení s článkom II.15.4 dohôd o grante vyplýva, že koordinátor musí v lehote dvoch mesiacov po ukončení projektu predložiť po prvé záverečnú technickú správu o realizácii projektu, po druhé záverečné vyúčtovanie oprávnených nákladov, ktoré boli skutočne vynaložené podľa štruktúry predbežného rozpočtu a po tretie úplné súhrnné vyúčtovanie príjmov a výdavkov súvisiacich s projektom (tieto tri dokumenty spoločne ďalej len „záverečná správa“).

c) Platby Komisie

14 V článku I.5 dohôd o grante sa stanovilo, že Komisia poskytne príjemcom predbežné financovanie a zostatok (záverečná platba) sa im vyplatí po ukončení projektu. K žiadosti o vyplatenie zostatku musia pripojiť okrem iného záverečnú správu o technickej realizácii projektu a záverečné finančné vyúčtovanie s tým, že Komisia má 90 dní na to, aby správu schválila alebo zamietla a vyplatila zostatok, alebo aby si vyžiadala dodatočné dokumenty či informácie. Príjemca grantu má na poskytnutie dodatočných informácií alebo novej správy 30 kalendárnych dní.

d) Rozhodné právo a príslušné súdy

15 V článku I.9 dohôd o grante sa stanovilo:

„Grant sa riadi ustanoveniami dohody, uplatniteľnými právnymi predpismi Spoločenstva a subsidiárne belgickou právnou úpravou v oblasti grantov.

Proti rozhodnutiam Komisie, ktoré sa týkajú uplatňovania ustanovení dohody a jej vykonávania, môže príjemca podať žalobu na Všeobecný súd Európskych spoločenstiev a v prípade, že ide o odvolanie, môže ho podať na Súdny dvor Európskych spoločenstiev.“

e) Oprávnené náklady

16 Pokiaľ ide o oprávnené náklady, v článku II.14.1 dohôd o grante sa stanovilo:

„Na to, aby sa náklady na projekt mohli považovať za oprávnené, musia spĺňať tieto všeobecné kritériá:

– musia súvisieť s predmetom dohody a byť stanovené v predbežnom rozpočte tvoriacom prílohu k danej dohode,

– musia byť nevyhnutné na uskutočnenie projektu, ktorý je predmetom dohody,

– musia byť primerané a odôvodnené…,

– musia vzniknúť v priebehu trvania projektu…,

– musia byť skutočne vynaložené príjemcami v súlade s účtovnými zásadami, ktoré sa na nich vzťahujú, zaznamenané v ich účtovníctve a vykázané v súlade s požiadavkami platných právnych predpisov v oblasti daní a sociálneho zabezpečenia,

– musia byť identifikovateľné a kontrolovateľné.

Postupy účtovania a interné kontrolné postupy príjemcov musia umožňovať priame porovnanie jednak vykázaných nákladov a príjmov súvisiacich s projektom a jednak účtovných výkazov a zodpovedajúcich podkladových dokumentov.“

f) Vykonateľné rozhodnutia

17 V článku II.19.5 dohôd o grante sa stanovilo:

„Príjemcovia sú oboznámení so skutočnosťou, že Komisia môže formálne stanoviť pohľadávku voči iným osobám, ako sú štáty, prostredníctvom vykonateľného rozhodnutia v zmysle článku 256 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Proti tomuto rozhodnutiu možno podať žalobu na Všeobecný súd Európskych spoločenstiev.“

g) Kontroly a audity

18 V relevantných častiach článku II.20 dohôd o grante sa stanovuje:

„II.20.1.
Koordinátor sa zaväzuje poskytnúť všetky podrobné informácie, ktoré si vyžiada Komisia alebo akýkoľvek iný externý subjekt splnomocnený Komisiou na účely výkonu kontroly riadneho vykonávania projektu a plnenia ustanovení dohody. Pokiaľ to bude Komisia považovať za vhodné, môže požiadať o predloženie týchto informácií priamo spolupríjemcu grantu.

II.20.2. Príjemcovia musia uchovávať pre potreby Komisie všetky originály dokumentov, najmä účtovných a daňových, alebo vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch overené kópie originálov dokumentov, ktoré sa týkajú dohody o grante, a to na vhodnom médiu, ktoré zaručí ich integritu v súlade s uplatniteľnými vnútroštátnymi právnymi predpismi, a to počas obdobia piatich rokov od dátumu záverečnej platby podľa článku I.5.

II.20.3. Príjemcovia súhlasia s tým, že Komisia môže vykonať audit použitia grantu buď priamo prostredníctvom svojich zamestnancov, alebo prostredníctvom iného externého orgánu Komisiou splnomocneného na tento účel. Takéto audity sa môžu vykonávať počas celého obdobia vykonávania dohody až do vyplatenia záverečnej platby a počas obdobia piatich rokov po dátume vyplatenia záverečnej platby. Výsledky auditu môžu viesť k prípadnému rozhodnutiu Komisie o vymáhaní.

II.20.4. Na účely riadneho vykonania týchto auditov sa príjemcovia zaväzujú, že zamestnancom Komisie a externým subjektom splnomocneným Komisiou umožnia primeraný prístup na miesta a do priestorov, kde sa projekt realizuje, ako aj ku všetkým informáciám vrátane informácií v elektronickej podobe…“

B. O vykonávaní dohôd o grante

1. Dohoda o grante A

19 Komisia 19. februára 2009 vyplatila v rámci predbežného financovania sumu 121 100 eur v prospech konzorcia, s ktorým bola prostredníctvom žalobkyne uzatvorená dohoda o grante A. Dotknutý projekt sa skončil 10. apríla 2010. Záverečná správa o tomto projekte bola Komisii predložená 9. júna 2010. Komisia listom z 26. júla 2010 požiadala žalobkyňu, aby jej predložila niekoľko podkladových dokumentov týkajúcich sa nákladov vykázaných žalobkyňou. Dňa 25. novembra 2010 žalobkyňa predložila upravenú záverečnú správu. Komisia listom zo 17. decembra 2010 oznámila žalobkyni, že v nadväznosti na ňou predložené dodatočné dokumenty vyplatí záverečnú platbu vo výške 17 557,97 eura. Z uvedeného vyplýva, že k uvedenému okamihu predstavoval celkový finančný príspevok Európskej únie na uskutočnenie uvedeného projektu 138 657,97 eura, čo zodpovedá 79,8 % vykázaných nákladov oprávnených na financovanie.

2. Dohoda o grante B

20 Komisia 19. februára 2009 vyplatila v rámci predbežného financovania sumu 135 800 eur v prospech konzorcia, s ktorým bola prostredníctvom žalobkyne uzatvorená dohoda o grante B. Dotknutý projekt sa skončil 9. júna 2010. Záverečná správa o tomto projekte bola Komisii predložená 4. augusta 2010. Komisia listom z 30. augusta 2010 informovala žalobkyňu o svojom zámere vymáhať sumu 121 802,84 eura. Dňa 27. októbra 2010 žalobkyňa predložila upravenú záverečnú správu. Dňa 10. januára 2011 žalobkyňa poskytla nové informácie týkajúce sa vynaložených nákladov oprávnených na financovanie. Komisia listom zo 7. februára 2011 oznámila žalobkyni, že vydala príkaz na vymáhanie sumy 6 236,38 eura. Z toho vyplýva, že k uvedenému okamihu predstavoval celkový finančný príspevok Únie na uskutočnenie uvedeného projektu 129 563,62 eura.

3. Dohoda o grante C

21 Komisia 19. februára 2009 vyplatila v rámci predbežného financovania sumu 135 100 eur v prospech konzorcia, s ktorým bola prostredníctvom žalobkyne uzatvorená dohoda o grante. Dotknutý projekt sa skončil 9. júna 2010. Záverečná správa o tomto projekte bola Komisii predložená 21. júla 2010. Komisia listom z 24. augusta 2010 informovala žalobkyňu o svojom zámere vymáhať sumu 49 960,11 eura. Dňa 19. októbra 2010 žalobkyňa predložila upravenú záverečnú správu. Komisia listom zo 14. decembra

2010 oznámila žalobkyni, že v nadväznosti na ňou predložené dodatočné dokumenty vyplatí záverečnú platbu vo výške 27 484,33 eura. Z toho vyplýva, že k uvedenému okamihu predstavoval celkový finančný príspevok Únie na uskutočnenie tohto projektu 162 584,33 eura.

C. O audítorskom postupe

22 Komisia listom 22. júna 2011 oznámila žalobkyni svoje rozhodnutie vykonať audit dotknutých projektov na základe článku II.20 dohôd o grante. Audit mala vykonať externá audítorská spoločnosť mimo Komisie.

23 Audit prebiehal v dňoch 17. a 26. júla 2011 v kanceláriách žalobkyne v Ríme (Taliansko).

24 Dňa 23. novembra 2011 audítori zaslali žalobkyni tri návrhy predbežných správ o audite pre každý z dotknutých projektov, v ktorých audítori dospeli k záveru, že značná časť vykázaných nákladov by mala byť vylúčená ako neoprávnená. Žalobkyňa listom z 22. decembra 2011 spochybnila obsah uvedených návrhov predbežných správ o audite.

25 Dňa 25. januára 2012 audítori zaslali žalobkyni tri revidované návrhy predbežných správ o audite, v ktorých v podstate trvali na svojich záveroch týkajúcich sa vylúčenia podstatnej časti vykázaných nákladov z dôvodu ich neoprávnenosti (ďalej len „revidované návrhy predbežných správ o audite“). Žalobkyňa listom z 15. februára 2012 spochybnila obsah revidovaných návrhov predbežných správ o audite.

26 Audítori 26. apríla 2012 odovzdali Komisii záverečné audítorské správy.

27 Komisia troma listami z 10. júna 2013 zaslala žalobkyni záverečné správy o audite dotknutých projektov a oznámila jej, že schválila závery a odporúčania audítorov.

28 V záverečnej správe o audite týkajúcej sa projektu podľa dohody o grante A sa dospelo k záveru, že v rámci nákladov vykázaných žalobkyňou predstavuje suma neoprávnených nákladov 116 610,49 eura. Audítori ďalej skonštatovali, že existuje riziko, že niektoré dni fakturované v rámci uvedeného projektu za služby poskytnuté jedným z odborníkov zamestnávaných žalobkyňou, ktorý je zároveň jedným z dvoch jej spoločníkov (ďalej len „odborník X“), sa v skutočnosti môžu týkať činností vykonaných v súvislosti s inými projektmi. Toto riziko sa týkalo nákladov vo výške 9 418,75 eura, pričom audítori vyjadrili výhrady k ich oprávnenosti. Audítori požiadali žalobkyňu o poskytnutie výpisov z finančných správ, ktoré predložila v súvislosti s inými projektmi, aby rozptýlila pochybnosti o tom, že tieto náklady vykázané vyššie uvedeným odborníkom skutočne vznikli, avšak žalobkyňa ich odmietla poskytnúť s odôvodnením, že požadované informácie presahujú rozsah pôsobnosti auditu.

29 V záverečnej správe o audite týkajúcej sa projektu podľa dohody o grante B sa dospelo k záveru, že v rámci výdavkov vykázaných žalobkyňou predstavuje suma neoprávnených nákladov 196 687,61 eura. Audítori ďalej skonštatovali, že existuje riziko, že niektoré dni fakturované v rámci uvedeného projektu za služby poskytnuté dvoma odborníkmi zamestnávanými žalobkyňou, ktorí sú zároveň jej dvoma spoločníkmi (ďalej len „odborníci X a Y“), sa v skutočnosti môžu týkať činností, ktoré boli vykonané v súvislosti s inými projektmi a zahrnuté sú do finančných správ o týchto iných projektoch. Toto riziko sa týkalo nákladov 9 923,68 eura a audítori vyjadrili výhrady, pokiaľ ide o ich oprávnenosť. Audítori sa aj v tomto prípade stretli s odmietnutím zo strany žalobkyne poskytnúť im dokumentáciu, podľa ich názoru relevantnú na to, aby mohli potvrdiť oprávnenosť uvedených nákladov, ktoré žalobkyňa odôvodnila tým, že požadované informácie presahujú rozsah pôsobnosti auditu.

30 V záverečnej správe o audite týkajúcej sa projektu podľa dohody o grante C sa dospelo k záveru, že v rámci výdavkov vykázaných žalobkyňou predstavuje suma neoprávnených nákladov 43 190,57 eura. Audítori skonštatovali, že za neoprávnené možno považovať aj dodatočné náklady vo výške 44 270,22

eura z dôvodu takého istého rizika, ktoré sa zistilo v rámci auditu uvedeného projektu, a k týmto nákladom vyjadrili výhrady. Audítori sa aj v tomto prípade stretli s odmietnutím zo strany žalobkyne, rovnako ako pri auditoch týkajúcich sa projektov podľa dohôd o grante A a B, poskytnúť im dokumentáciu, ktorá bola podľa ich názoru relevantná.

31 Komisia v listoch z 10. júna 2013 oznámila žalobkyni, že sumy, ktoré sa budú vymáhať, predstavujú v prípade projektu podľa dohody o grante A 62 649,47 eura, v prípade projektu podľa dohody o grante B 78 991,12 eura a v prípade projektu podľa dohody o grante C 52 634,75 eura. Pri výpočte týchto súm Komisia považovala za neoprávnené aj náklady, ku ktorým audítori vyjadrili výhrady s tým, že sú neoprávnené, a to náklady vo výške 9 418,75 eura v prípade prvého projektu, náklady vo výške 9 923,68 eura v prípade druhého projektu a náklady vo výške 44 270,22 eura v prípade tretieho projektu. Pokiaľ ide o tieto náklady, Komisia uviedla, že v konečnom dôsledku ich možno považovať za oprávnené, pokiaľ žalobkyňa do 10. júla 2013 predloží dokumenty, ktoré si vyžiadali audítori a Komisia tieto dokumenty uzná. Vo svojich listoch z 10. júna 2013 Komisia ďalej oznámila žalobkyni, že do jedného mesiaca jej zašle oznámenia o dlhu a že bude oprávnená vymáhať splatné sumy vrátane prípadných úrokov buď prostredníctvom ich započítania, alebo výkonu rozhodnutia. Komisia sa v týchto listoch nakoniec ospravedlnila za oneskorené zaslanie záverečných správ o audite.

32 Žalobkyňa listom z 9. júla 2013 spochybnila závery záverečných správ o audite a tvrdila, že príkazy Komisie na vymáhanie sú neplatné z dôvodu, že boli vydané neskôr ako dva roky po ukončení audítorského postupu. Zároveň požiadala o stretnutie s príslušnými útvarmi Komisie.

33 E-mailom zo 6. augusta 2013 Komisia informovala žalobkyňu, že stretnutie sa môže uskutočniť v septembri 2013.

34 Dňa 30. septembra 2013 sa uskutočnila telefonická konferencia medzi príslušnými útvarmi Komisie a žalobkyňou a dohodlo sa, že sa žalobkyni poskytne dodatočný čas na preskúmanie zistení audítorov.

35 Žalobkyňa listom zo 7. októbra 2013 predložila dodatočné pripomienky k auditu dotknutých projektov. Tvrdila, že audit bol neplatný a príkazy Komisie na vymáhanie pohľadávok sa musia zamietnuť z dôvodu, že použitá metodika vykonávania auditov nebola stanovená spoločnou dohodou, záverečné správy o audite a príkazy na vymáhanie boli zaslané oneskorene a závery audítorov boli založené na nesprávnych predpokladoch. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že podľa jej vlastnej analýzy oprávnených nákladov, ktoré jej vznikli v súvislosti s realizáciou dotknutých projektov, jej má Komisia vyplatiť sumu 49 172,52 eura, pričom objasnila spôsob výpočtu tejto sumu.

36 Komisia listom zo 16. októbra 2013 skonštatovala, že žalobkyňa vo svojom liste zo 7. októbra 2013 nepredložila žiadne dôkazy preukazujúce oprávnenosť vylúčených nákladov. Komisia preto zaslala žalobkyni oznámenia o dlhu č. 3241311168, 3241311170 a 3241311175 so splatnosťou do 29. novembra 2013, ktoré sa vzťahujú na tieto sumy: 62 649,47 eura na projekt podľa dohody o grante A, 78 991,12 eura na projekt podľa dohody o grante B, a 52 634,75 eura na projekt podľa dohody o grante C. V oznámeniach o dlhu sa uvádzalo, že v prípade nezaplatenia dlžných súm v termíne splatnosti sa tieto sumy zvýšia o úroky z omeškania.

37 Žalobkyňa listom z 13. novembra 2013 spochybnila obsah listu Komisie zo 16. októbra 2013, ako aj k nemu pripojené oznámenia o dlhu a požiadala Komisiu o ďalšie stretnutie. K tomuto listu zároveň pripojila pro forma faktúru na sumu 64 436,38 eura a dva dobropisy na sumy 3 663,21 eura a 11 600,75 eura.

38 Komisia listom zo 6. decembra 2013 informovala žalobkyňu o začatí konania o vymáhaní splatných súm a o ukončení „kontradiktórneho konania“. Zároveň potvrdila, že pohľadávky voči žalobkyni sú teraz isté a splatné v zmysle článku 81 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) č. 1268/2012 z 29. októbra 2012 o pravidlách uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ,

Euratom) č. 966/2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie (Ú. v. EÚ L 362, 2012, s. 1). Komisia takisto informovala žalobkyňu o opravných prostriedkoch, ktoré má žalobkyňa k dispozícii, a uviedla, že ďalšie stretnutie s jej útvarmi nie je potrebné.

39 Dňa 16. decembra 2013 Komisia zaslala upomienky a 26. februára 2014 výzvy.

40 Medzitým, 21. januára 2014, sa uskutočnilo stretnutie útvarov Komisie so žalobkyňou.

41 Komisia 27. júna 2014 prijala na základe článku 299 ZFEÚ a článku 79 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012, o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, 2012, s. 1, ďalej len „nariadenie o rozpočtových pravidlách“) rozhodnutie C(2014) 4485 final o sume istiny vo výške 194 275,34 eura, ktorú je žalobkyňa povinná zaplatiť v súvislosti s plnením dohôd o grante, zvýšenej o úroky z omeškania do 30. apríla 2014 vo výške 3 236 eura a o pokutu za omeškanie vo výške 21,30 eura za každý deň omeškania od 1. mája 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

42 V článku 4 napadnutého rozhodnutia sa okrem iného uvádza, že toto rozhodnutie je vykonateľné v zmysle článku 299 prvého pododseku ZFEÚ.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

43 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. augusta 2014 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

44 Písomná časť konania sa skončila po podaní dupliky 6. mája 2015.

45 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 21. januára 2016 žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesením z 22. januára 2016 predseda Všeobecného súdu v súlade s článkom 157 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu nariadil odklad výkonu napadnutého rozhodnutia až do vydania uznesenia, ktorým sa s konečnou platnosťou rozhodne o návrhu žalobkyne. Tento návrh bol s konečnou platnosťou zamietnutý uznesením predsedu Všeobecného súdu zo 7. apríla 2016 s tým, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

46 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 89 rokovacieho poriadku 12. júla 2016 položil účastníkom konania písomné otázky, na ktoré účastníci konania odpovedali v stanovenej lehote.

47 Na návrh prvej komory Všeobecný súd 14. septembra 2016 rozhodol podľa článku 28 svojho rokovacieho poriadku o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

48 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá rozšírená komora) 16. septembra 2016 rozhodol o začatí ústnej časti konania.

49 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá rozšírená komora) v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 89 rokovacieho poriadku položil 6. októbra 2016 účastníkom konania písomné otázky a požiadal ich o predloženie určitých dokumentov. Účastníci konania vyhoveli týmto žiadostiam Všeobecného súdu v stanovenej lehote.

50 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočuté počas pojednávania z 23. novembra 2016.

51 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– nariadil Komisii, aby jej ihneď vyplatila splatnú záverečnú platbu podľa dohôd o grante vo výške 49 172,52 eura,

– nariadil Komisii okamžitú náhradu ujmy, ktorú utrpela v dôsledku poškodenia svojej povesti a času vynaloženého jej zamestnancami na ochranu jej záujmov v rámci správnych a súdnych konaní,

– zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

52 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– zamietol návrhy na vyplatenie záverečnej platby a náhradu ujmy ako neprípustné, alebo v každom prípade ako nedôvodné,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

III. Právny stav

A. O prípustnosti

1. O prípustnosti druhej časti návrhu žalobkyne

53 Komisia vzniesla v rámci písomnej časti konania námietku neprípustnosti proti druhej časti návrhu žalobkyne s odôvodnením, že vyplatenie záverečnej platby, ktorá je údajne splatná na základe dohôd o grante, nepatrí do rozsahu pôsobnosti prejednávanej žaloby, pretože podľa jej názoru ide v prípade žalobkyne o žalobu o neplatnosť. Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že Všeobecnému súdu neprináleží, aby v rámci preskúmania zákonnosti, ktoré vykonáva, dával inštitúciám príkazy alebo ich nahrádzal.

54 Žalobkyňa na túto námietku neprípustnosti vznesenú počas písomnej časti konania neodpovedala.

55 Treba pripomenúť, že žalobkyňa v druhej časti svojho návrhu navrhuje, aby Všeobecný súd nariadil Komisii okamžité vyplatenie záverečnej platby, doteraz splatnej na základe dohôd o grante vo výške 49 172,52 eura.

56 Prípustnosť tejto časti návrhu závisí od právnej povahy prejednávanej žaloby. Ak sa v jej prípade ukáže, že skutočne predstavuje žalobu o neplatnosť podanú na základe článku 263 ZFEÚ, potom je tento návrh neprípustný, lebo podľa ustálenej judikatúry neprináleží súdu Únie, aby v rámci preskúmania zákonnosti, ktoré vykonáva, dával inštitúciám príkazy alebo ich nahrádzal, ale je na dotknutom správnom orgáne, aby prijal opatrenia, ktoré vyžaduje výkon rozsudku vyhláseného na základe žaloby o neplatnosť (pozri rozsudok zo 17. júna 2010, CEVA/Komisia, T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 56 a citovanú judikatúru).

57 V prejednávanej veci žalobkyňa v návrhu na začatie konania uviedla pod hlavičkou „Druh žaloby“, že podaná žaloba je žalobou o neplatnosť.

58 Žalobkyňa však v rámci svojej odpovede na písomnú otázku Všeobecného súdu spresnila, že prejednávanú žalobu treba chápať v tom zmysle, že je založená nielen na článku 263 ZFEÚ, ktorý je právnym základom prvej časti žalobného návrhu, ale aj na článku 272 ZFEÚ, ktorý je právnym základom druhej časti žalobného návrhu, a na podporu svojho tvrdenia uviedla rozsudok zo 6. októbra 2015 Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia (T-216/12, EÚ: T: 2015:746). Komisia vo svojej odpovedi na rovnakú písomnú otázku Všeobecného súdu ďalej uviedla, že sa domnieva, že táto žaloba je skutočne založená tak na článku 263 ZFEÚ, ako aj na článku 272 ZFEÚ, a jej dvojitý právny základ je v súlade s rozsudkom zo 6. októbra 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia (T-216/12, EU:T:2015:746).

59 Treba pripomenúť, že Všeobecný súd v bode 55 rozsudku zo 6. októbra 2015 Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia (T-216/12, EU:T:2015:746) zdôraznil, že uvedená žaloba má napriek tomu, že jej explicitným základom je článok 263 ZFEÚ, v skutočnosti dvojaký cieľ, a to dosiahnuť nielen zrušenie napadnutého rozhodnutia v prejednávanej veci, ale aj to, aby Všeobecný súd rozhodol, že Komisia nemá spornú zmluvnú pohľadávku. Všeobecný súd, ktorý v uvedenej veci vychádzal z predpokladov, že súd Únie jednak nemá v rámci žaloby o neplatnosť právomoc rozhodovať o určovacích žalobách a jednak dotknutá zmluva v prejednávanej veci obsahuje arbitrážnu doložku v zmysle článku 272 ZFEÚ, v bode 57 uvedeného rozsudku overil, či je v prejednávanom prípade možná čiastočná zmena kvalifikácie tejto žaloby, a to na žalobu podanú tak na základe článku 263 ZFEÚ, ktorej predmetom je návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia, ako aj na základe článku 272 ZFEÚ, ktorej predmetom je návrh na určenie, že Komisia nemá spornú zmluvnú pohľadávku.

60 V bode 60 rozsudku zo 6. októbra 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia (T-216/12, EU:T:2015:746), Všeobecný súd konkrétne spresnil, že zmena kvalifikácie žaloby o neplatnosť je bez toho, aby bolo dotknuté právo na obranu žalovanej inštitúcie, možná jednak v prípade, že tomu nebráni výslovná vôľa žalobcu, a jednak vtedy, ak sa v žalobe uvádza aspoň jeden žalobný dôvod založený na porušení pravidiel upravujúcich predmetný zmluvný vzťah v súlade s ustanoveniami článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991.

61 V prejednávanej veci by sa vzhľadom na odpovede účastníkov konania na písomnú otázku Všeobecného súdu (pozri bod 58 vyššie), obsah druhej časti žalobného návrhu žalobkyne, ktorý preukazuje existenciu sporu zmluvnej povahy, a na skutočnosť, že uvedený žalobný návrh je podložený žalobnými dôvodmi a tvrdeniami založenými na porušení dohôd o grante Komisiou, mala čiastočne zmeniť kvalifikácia prejednávanej žaloby na žalobu podanú tak na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie napadnutého rozhodnutia, ako aj na základe článku 272 ZFEÚ, ktorá sa týka toho, aby Všeobecný súd nariadil Komisii okamžité vyplatenie žalobkyni záverečnej platby vo výške 49 172,52 eura, ktorá je doposiaľ splatná podľa dohôd o grante.

62 So zreteľom na vykonanú čiastočnú zmenu kvalifikácie prejednávanej žaloby treba prijať záver, že druhá časť žalobného návrhu žalobkyne je založená na vhodnom právnom základe, a to na článku 272 ZFEÚ. Tento článok ustanovuje súd Únie za súd so všeobecnou právomocou, čo mu na rozdiel od súdu preskúmavajúceho zákonnosť, ktorý koná na základe článku 263 ZFEÚ, umožňuje rozhodovať o všetkých druhoch žalôb na základe rozhodcovskej doložky (pozri rozsudok zo 6. októbra 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia, T-216/12, EU:T:2015:746, bod 57 a citovaná judikatúra). Z toho vyplýva, že táto časť žalobného návrhu je prípustná.

2. O prípustnosti tretej časti žalobného návrhu žalobkyne

63 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti voči tretej časti žalobného návrhu žalobkyne predovšetkým z dôvodu, že nespĺňa podmienky stanovené v článku 44 ods. 1 písm. c) a d) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991.

64 Žalobkyňa na námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou neodpovedala.

65 Všeobecný súd pripomína, že podľa článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, ktorý bol uplatniteľný v čase podania prejednávanej žaloby, musí každá žaloba obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je žaloba založená.

66 S cieľom splnenia týchto požiadaviek musí žaloba o náhrade ujmy, údajne spôsobenej inštitúciou Únie, obsahovať údaje umožňujúce identifikovať konanie, ktoré žalobca vytýka inštitúcii, ďalej dôvody, pre ktoré zastáva názor, že medzi týmto konaním a ujmou, ktorú údajne utrpel, existuje príčinná súvislosť, ako aj povahu a rozsah tejto ujmy (pozri rozsudok z 15. júna 1999, Ismeri Europa/Dvor audítorov, T-277/97, EU:T:1999:124, bod 30 a citovanú judikatúru).

67 V prejednávanej veci nie je tretia časť návrhu žalobkyne, ktorá sa týka priznania náhrady ujmy, podopretá žiadnou argumentáciou, lebo žalobkyňa v uvedenej časti návrhu uvádza len to, že sa domáha náhrady „ujmy, ktorú utrpela z dôvodu poškodenia svojej dobrej medzinárodnej povesti, a z dôvodu času, ktorý jej odborní zamestnanci vynaložili na obranu proti neopodstatneným nárokom“. Tieto tvrdenia pritom nespĺňajú žiadnu z troch podmienok uvedených v bode 66 vyššie. Z toho vyplýva, že túto časť žalobného návrhu treba zamietnuť ako neprípustnú.

B. O veci samej

1. Úvodné pripomienky

68 Treba pripomenúť, že v nadväznosti na čiastočnú zmenu kvalifikácie prejednávanej žaloby prináleží Všeobecnému súdu, aby posúdil jednak návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie napadnutého rozhodnutia, ktorý je uvedený v prvej časti žalobného návrhu žalobkyne, a jednak návrh založený na článku 272 týkajúci sa toho, aby bola Komisii uložená povinnosť vyplatiť žalobkyni doposiaľ splatnú záverečnú platbu podľa dohôd o grante vo výške 49 172,52 eura, ktorý je uvedený v druhej časti žalobného návrhu žalobkyne (pozri bod 61 vyššie).

69 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza päť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je založený na skutočnosti, že audítorské štandardy, ktorými sa riadili audítori, neboli nikdy predmetom dohody medzi stranami. Druhý žalobný dôvod je založený na bezdôvodnom omeškaní so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni, a všeobecne na zlom riadení dotknutých projektov zo strany Komisie. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti Komisie uniesť svoje dôkazné bremeno. Štvrtý žalobný dôvod je založený na chybách obsiahnutých v záverečných správach o audite, a piaty žalobný dôvod, ktorý bol prvýkrát uplatnený v replike, je založený na nedostatku právomoci Komisie prijať napadnuté rozhodnutie.

70 V tomto ohľade treba pripomenúť, že pri rozhodovaní o žalobe o neplatnosť na základe ustanovení článku 263 ZFEÚ musí súd Únie posúdiť zákonnosť napadnutého aktu z hľadiska Zmluvy alebo z hľadiska akéhokoľvek právneho predpisu, ktorým sa vykonáva, teda z hľadiska práva Únie. Naopak, v rámci žaloby podanej na základe článku 272 ZFEÚ môže žalobca dotknutej inštitúcii vytýkať len porušenie ustanovení zmluvy alebo porušenie práva uplatniteľného na zmluvu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisia, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 40 a citovanú judikatúru).

71 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci môže Všeobecný súd, konajúci ako súd príslušný preskúmať zákonnosť návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia, skúmať v zmysle článku 263 ZFEÚ len žalobné dôvody a tvrdenia žalobkyne, ktoré smerujú k spochybneniu zákonnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska Zmluvy alebo akéhokoľvek právneho predpisu, ktorým sa vykonáva. Naopak, pokiaľ ide o druhú časť žalobného návrhu žalobkyne, ktorá sa v podstate týka sporu zmluvnej povahy, Všeobecný súd konajúci ako súd príslušný rozhodovať spory vzniknuté zo zmlúv môže skúmať len

žalobné dôvody a tvrdenia vychádzajúce z porušenia dohôd o grante alebo práva uplatniteľného na tieto dohody. V tejto fáze je preto potrebné postupne preskúmať žalobné dôvody uplatňované žalobkyňou s cieľom určiť časť žalobného návrhu, ku ktorému by sa tieto dôvody mali priradiť.

72 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že audítori uplatnili audítorské štandardy, ktoré neboli stanovené v dohodách o grante, a teda neboli predmetom dohody medzi stranami. Z tohto dôvodu by sa napadnuté rozhodnutie malo zrušiť. Žalobkyňa tiež tvrdí, že v tejto súvislosti sa napadnutým rozhodnutím porušil článok 126 ods. 2 písm. d) nariadenia o rozpočtových pravidlách, v ktorom sa stanovuje, že oprávnené náklady musia byť zaznamenané v účtovných záznamoch príjemcu a stanovené v súlade s platnými účtovnými štandardmi krajiny, v ktorej je príjemca usadený, a v súlade s obvyklými účtovnými postupmi príjemcu.

73 Treba uviesť, že tento žalobný dôvod a s ním súvisiace tvrdenia sa v skutočnosti týkajú plnenia dohôd o grante, pokiaľ ide o určenie finančných záväzkov zmluvných strán a predpokladajú preskúmanie Všeobecným súdom ustanovení uvedených dohôd o grante a práva, ktorým sa spravujú. Z toho vyplýva, že tento žalobný dôvod treba ponímať tak, že bol uvedený na podporu druhej časti návrhu žalobkyne.

74 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod, najprv treba uviesť, že znie takto: „Napadnuté rozhodnutie treba zrušiť z dôvodu bezdôvodného omeškania so zaslaním záverečných správ o audite a následných príkazov na vymáhanie pohľadávok zo strany Komisie.“ V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa vznáša dve výhrady. Pokiaľ ide o prvú výhradu, žalobkyňa uvádza bezdôvodné omeškanie, s akým jej boli zaslané záverečné správy o audite, a tvrdí, že toto omeškanie predstavuje porušenie zásady riadnej správy vecí verejných, ktorá je zakotvená v článku 41 Charty základných práv Európskej únie. Pokiaľ ide o druhú výhradu, žalobkyňa vytýka Komisii všeobecne zlé riadenie dotknutých projektov. Žalobkyňa uvádza ako nepriame dôkazy tohto zlého riadenia nedostatočnú komunikáciu zo strany Komisie voči žalobkyni v priebehu vykonávania týchto projektov, následnú revíziu príručky pre žiadateľov o granty, ktorá teraz obsahuje oveľa viacej informácií o oprávnených nákladoch, a skutočnosť, že dohody o grantoch údajne obsahujú rôzne chyby štylistickej povahy.

75 Čo sa týka prvej výhrady v druhom žalobnom dôvode, treba ju chápať v tom zmysle, že bola vznesená na podporu druhej časti žalobného návrhu v rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že omeškanie so zaslaním záverečných správ o audite bolo bezdôvodné. Keďže vykonanie auditov je výslovne stanovené v článku II.20 dohôd o grante, toto údajné omeškanie sa týka plnenia dohôd o grante. Zároveň so zreteľom na znenie žalobného dôvodu a vzhľadom na to, že sa žalobkyňa výslovne dovoláva zásady riadnej správy vecí verejných, t. j. všeobecnej právnej zásady, ktorou sa riadi činnosť inštitúcie v oblasti správy, je túto výhradu tiež potrebné chápať tak, že bola vznesená na podporu prvej časti žalobného návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a to v rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že omeškanie so zaslaním záverečných správ o audite malo vplyv na jej možnosť účinne sa brániť počas správneho vymáhacieho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie.

76 Pokiaľ ide o druhú výhradu v rámci tohto žalobného dôvodu, treba ju považovať za vznesenú na podporu druhej časti žalobného návrhu v rozsahu, v akom sa týka správania Komisie v súvislosti s vykonávaním dohôd o grante.

77 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa vytýka audítorom, a teda aj Komisii, ktorá prijala záverečné správy o audite, že neuniesla svoje dôkazné bremeno. Tento žalobný dôvod sa týka zmluvného sporu medzi stranami a predpokladá preskúmanie dohôd o grante a práva, ktorými sa dohody spravujú, zo strany Všeobecného súdu. Z toho vyplýva, že na uvedený žalobný dôvod treba nazerať tak, že bol uplatnený na podporu druhej časti návrhu žalobkyne.

78 V rámci štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa poukazuje na viaceré chyby obsiahnuté v záverečných správach o audite. Aj tento žalobný dôvod sa týka zmluvného sporu medzi stranami a predpokladá preskúmanie dohôd a práva, ktorým sa dohody spravujú, zo strany Všeobecného súdu. Z toho vyplýva, že na uvedený žalobný dôvod treba nazerať tak, že bol uplatnený na podporu druhej časti návrhu žalobkyne.

79 Pokiaľ ide nakoniec o piaty žalobný dôvod, treba naň, samozrejme, nazerať tak, že bol uplatnený na podporu prvej časti návrhu žalobkyne, lebo je založený na nedostatku právomoci Komisie prijať napadnuté rozhodnutie.

80 Po určení časti žalobného návrhu, ku ktorému treba priradiť žalobné dôvody uplatňované žalobkyňou, treba meritórne preskúmať prvú a druhú časť návrhu žalobkyne. Najskôr treba preskúmať druhú časť návrhu. V dôsledku napadnutého rozhodnutia, ktorého zrušenie sa požaduje v prvej časti návrhu, sa totiž zmluvná pohľadávka, ktorú má údajne Komisia voči žalobkyni, stáva vykonateľnou. Pritom v rámci druhej časti žalobného návrhu má Všeobecný súd rozhodnúť o existencii a výške tejto zmluvnej pohľadávky. Keďže skutkový základ napadnutého rozhodnutia, ktorý sa týka existencie a výšky zmluvnej pohľadávky, sa skúma v rámci druhej časti žalobného návrhu, vyplýva z toho jednak to, že túto časť žalobného návrhu treba preskúmať skôr než prvú časť žalobného návrhu, a jednak že posúdenia, ktoré Všeobecný súd uskutoční v rámci skúmania druhého žalobného návrhu, treba zohľadniť pri kontrole zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rámci skúmania prvej časti žalobného návrhu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia, T-216/12, EU:T:2015:746, bod 72, a z 9. novembra 2016, Trivisio Prototyping/Komisia, T-184/15, neuverejnený, EU:T:2016:652, body 65 a 119).

2. O druhej časti žalobného návrhu

81 Treba pripomenúť, že za žalobné dôvody, ktoré boli uplatnené na podporu druhej časti žalobného návrhu žalobkyne, treba považovať prvý, druhý, tretí a štvrtý žalobný dôvod. Najskôr treba preskúmať tretí žalobný dôvod, potom štvrtý a prvý žalobný dôvod a na záver druhý žalobný dôvod. Najprv treba poskytnúť určité spresnenia týkajúce sa právomoci Všeobecného súdu a právnych predpisov, z hľadiska ktorých je potrebné preskúmať vyššie uvedené žalobné dôvody.

a) Úvodné pripomienky

1) O právomoci Všeobecného súdu

82 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 272 ZFEÚ má Súdny dvor právomoc rozhodovať na základe arbitrážnej doložky pripojenej k verejnoprávnej alebo súkromnoprávnej zmluve uzavretej Úniou alebo v jej mene. Podľa článku 256 ods. 1 ZFEÚ je Všeobecný súd príslušný prejednávať a rozhodovať v prvom stupni o žalobách a v konaniach uvedených v článku 272 ZFEÚ.

83 V prejednávanej veci je znenie článku I.9 druhého odseku dohôd o grante sformulované dostatočne široko na to, aby Všeobecnému súdu poskytoval právomoc rozhodovať o druhej časti návrhu žalobkyne. Účastníci konania túto právomoc ostatne nespochybňujú.

2) O práve uplatniteľnom na spor

84 Všeobecný súd, ktorému bol predložený spor na základe arbitrážnej doložky v zmysle článku 272 ZFEÚ, musí tento spor rozhodnúť podľa vnútroštátneho hmotného práva, ktoré sa uplatňuje na danú zmluvu (rozsudok zo 4. februára 2016, Isotis/ Komisia, T-562/13, neuverejnený, EU:T:2016:63, bod 51).

85 V prejednávanej veci z článku I.9 prvého odseku dohôd o grante vyplýva, že hmotným právom, ktoré sa na ne uplatňuje, je v prvom rade právo Únie a subsidiárne belgické právo týkajúce sa grantov. V tejto súvislosti treba poznamenať, že ak ide v prípade grantov, ktoré sú predmetom dohôd o grante, o granty financované z rozpočtu Únie a udeľované Komisiou, tieto nepatria do pôsobnosti osobitných pravidiel belgického práva, ktoré upravujú granty poskytované belgickými správnymi administratívnymi subjektmi. Dodatočnými pravidlami, ktoré sa uplatnia v prejednávanej veci, môžu byť preto len pravidlá belgického všeobecného zmluvného a záväzkového práva, ktoré môžu vykompenzovať prípadnú neexistenciu takých pravidiel na úrovni Únie.

86 Článok 1134 prvý pododsek belgického Občianskeho zákonníka stanovuje, že „dohody uzavreté v súlade s právnymi predpismi sú pre tých, ktorí ich uzavreli, zákonom“ a druhý pododsek uvedeného článku stanovuje, že „možno ich vypovedať len na základe ich vzájomného súhlasu alebo z dôvodov, ktoré dovoľuje zákon“.

87 Článok 1134 tretí pododsek belgického Občianskeho zákonníka stanovuje, že dohody sa majú vykonávať v dobrej viere. Článok 1135 uvedeného zákonníka stanovuje, že „dohody zaväzujú nielen k tomu, čo je v nich výslovne vyjadrené, ale aj k tomu, čo so záväzkom v zmysle jeho povahy spája spravodlivosť, obyčaj alebo zákon“. Tento článok vyjadruje teda zásadu dobrej viery pri plnení zmlúv.

88 Článok 1156 belgického Občianskeho zákonníka objasňuje uplatnenie tejto zásady pri výklade dohôd. Uvedený článok totiž stanovuje, že „pri výklade dohôd sa nemožno obmedziť len na ich doslovné znenie, ale treba hľadať, aký bol spoločný úmysel zmluvných strán“.

89 V prípade sporu týkajúceho sa plnenia zmluvy je dôkazné bremeno upravené ustanoveniami článku 1315 belgického Občianskeho zákonníka, podľa ktorých má povinnosť preukázať existenciu záväzku osoba, ktorá sa domáha jeho splnenia. Naopak ten, kto tvrdí, že nemá žiadny záväzok, musí preukázať vykonanie platby alebo uviesť skutočnosť, ktorá spôsobila zánik jeho záväzku.

90 Ďalej treba spresniť, že v súlade so všeobecne uznávanou právnou zásadou, podľa ktorej každý súd uplatňuje svoje vlastné procesné pravidlá, konanie týkajúce sa preskúmania druhej časti žalobného návrhu, v rámci ktorého Všeobecný súd koná ako súd príslušný rozhodovať spory zo zmlúv, sa spravuje rokovacím poriadkom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2012, Insula/Komisia, T-246/09, neuverejnený, EU:T:2012:287, bod 88 a citovanú judikatúru).

b) O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti Komisie uniesť svoje dôkazné bremeno

91 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že audítori vylúčili mnohé výdavky bez predloženia dôkazných prostriedkov a uchýlili sa iba k domnienkam. Žalobkyňa uvádza ako príklad svojich tvrdení závery audítorov týkajúce sa výdavkov vykázaných v súvislosti s činnosťami odborníka X v rámci projektu podľa grantovej dohody C. Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že Komisia schválením týchto záverov porušila základnú a univerzálnu zásadu dôkazného bremena, podľa ktorej prináleží účastníkovi konania, ktorý predkladá určité tvrdenie, podložiť ho dôkaznými prostriedkami.

92 Komisia spochybňuje dôvodnosť tohto žalobného dôvodu.

93 Treba pripomenúť, že podľa základnej zásady, ktorou sa riadi finančná pomoc Únie, môže Únia dotovať iba skutočne vynaložené výdavky. Z tejto zásady vyplýva, že na odôvodnenie pridelenia osobitnej dotácie teda nestačí preukázať, že sa projekt uskutočnil. Príjemca pomoci musí navyše preukázať, že vynaložil náklady vykázané v súlade s podmienkami stanovenými na poskytnutie predmetnej pomoci, pretože iba riadne odôvodnené náklady sa môžu považovať za oprávnené. Jeho povinnosť dodržiavať stanovené podmienky financovania je jedným z jeho podstatných záväzkov, a teda podmieňuje priznanie finančnej pomoci Únie (pozri rozsudok z 24. októbra 2014, Technische Universität Dresden/Komisia, T-29/11, EU:T:2014:912, bod 71 a citovanú judikatúru).

94 Zásada pripomenutá v bode 93 vyššie sa premieta do ustanovení dohôd o grante, ktoré sa týkajú podmienok poskytnutia financovania. Treba pripomenúť, že podľa článkov I.6 a II.15.4 uvedených dohôd je koordinátor okrem iného povinný predložiť Komisii po skončení projektu konečné vyúčtovanie skutočne vynaložených oprávnených nákladov a úplné súhrnné vyúčtovanie príjmov a výdavkov súvisiacich s projektom, pričom Komisia prípadne môže požiadať o zaslanie dodatočných informácií a dokumentov. Práve na základe dokumentov uvedených v článku II.15.4 týchto dohôd Komisia, v súlade s článkom II.17 týchto dohôd a s výhradou informácií získaných neskôr v rámci auditu vykonaného na základe článku II.20 dotknutých dohôd, stanoví konečnú výšku grantu.

95 Treba tiež pripomenúť, že podľa článku II.20.3 dohôd o grante Komisia môže vykonať audit použitia grantu a výsledky tohto auditu môžu viesť k prijatiu rozhodnutí o vymáhaní súm zo strany Komisie. V článkoch II.20.1 a II.20.4 uvedených dohôd sa okrem iného stanovuje, že príjemcovia grantu majú povinnosť poskytnúť Komisii a ňou splnomocneným osobám všetky informácie, ktoré sú potrebné na overenie skutočnosti, že projekt sa uskutočnil v súlade s týmito dohodami.

96 Súd Únie usúdil, že konečné závery audítorov a všetky dôkazy, na ktorých sú založené, treba posudzovať so zreteľom na prípadnú žalobu o určenie zmluvnej zodpovednosti podanú na Všeobecný súd ako dôkazy, ktoré má Komisia k dispozícii (rozsudok z 8. septembra 2015, Amitié/Komisia, T-234/12, neuverejnený, EU:T:2015:601, bod 136). Podobne by mal v prejednávanej veci prijať záver, že záverečné správy o audite predstavujú dôkazy na podporu tvrdení Komisie, ktoré sa týkajú dohôd o grante.

97 Osobitnú výhradu žalobkyne k vylúčeniu určitých výdavkov súvisiacich s činnosťami odborníka X v rámci projektu podľa dohody o grante C treba posúdiť práve z hľadiska týchto zásad.

98 Zo záverečnej správy o audite, ktorá sa týka projektu podľa dohody o grante C, vyplýva, že audítori, ktorí poukazujú na opis činností žalobkyne uvedený na jej internetových stránkach, skonštatovali, že odborník X sa 13. februára 2009 zúčastnil jedného dňa odbornej prípravy v Turecku, a to v rámci iného projektu. Žalobkyňa však vyhlásila, že v priebehu toho istého dňa odborník X pracoval na plný úväzok na projekte podľa dohody o grante C. Audítori neuznali náklady pripadajúce na tento deň, ktoré dosiahli sumu 450 eur.

99 Zo záverečnej správy o audite, ktorá sa týka projektu podľa dohody o grante C, tiež vyplýva, že audítori skúmali, či je chyba, ktorá viedla k fakturovaniu nákladov za deň 13. február 2009 v súvislosti s uvedeným projektom, ojedinelou chybu, alebo či sa táto chyba týka aj iných dní. Z tohto dôvodu požiadali žalobkyňu, aby im poskytla výpisy z finančných správ týkajúcich sa ostatných projektov uskutočňovaných žalobkyňou, a najmä informácie týkajúce sa osôb zapojených do projektov a rozvrhu ich pracovného času s cieľom overiť, na základe porovnania, správnosť počtu hodín fakturovaných osobami, ktoré sa zúčastnili na projekte podľa dohody o grante C. Žalobkyňa odmietla poskytnúť požadované informácie z dôvodu, že požadované informácie presahujú rámec dotknutého auditu.

100 Vzhľadom na to, že žalobkyňa neposkytla požadované dokumenty, audítori dospeli k záveru, že nemôžu potvrdiť, že zvyšná časť vykázaných nákladov na služby odborníka X vo výške 21 445,45 eura (ktoré zodpovedajú 39 vykázaným odpracovaným dňom) sa týka výhradne projektu podľa dohody o grante C. Audítori preto vyjadrili výhradu, pokiaľ ide o oprávnenosť týchto nákladov. Na rovnakom základe vyjadrili výhradu týkajúcu sa oprávnenosti vykázaných nákladov, pokiaľ ide o služby poskytnuté odborníkom Y vo výške 22 824,77 eura. Vykázané náklady, na ktoré sa vzťahujú výhrady audítorov, teda dosahujú sumu 44 270,22 eura.

101 Zo záverečnej správy o audite, ktorá sa týka projektu podľa dohody o grante C, tiež vyplýva, že vyššie uvedené výhrady audítorov boli podopreté nasledujúcimi skutočnosťami. Audítori po prvé uviedli, že 81 % odmien za rok 2009 a 100 % odmien za obdobie od januára do júna 2010, ktoré sa vyplatili dvom spoločníkom žalobkyne – odborníkom X a Y – sa týkalo ich služieb vykázaných v rámci dotknutých projektov, a to bez ohľadu na skutočnosť, že sa v týchto obdobiach uskutočňovali aj iné projekty, na

ktorých sa žalobkyňa zúčastnila. Audítori po druhé skonštatovali, že účtovný systém žalobkyne neumožňuje určiť príslušné náklady na zamestnancov podľa konkrétnych projektov. Audítori po tretie skonštatovali, že v predložených výkazoch odpracovaného času nie je podrobne opísaná činnosť a čas, ktorý činnosti venovali zamestnanci alebo odborníci a že je v nich uvedený len odpracovaný čas pripadajúci na projekt.

102 Komisia vo svojom liste z 10. júna 2013, ktorým žalobkyni zaslala záverečnú správu o audite týkajúcu sa projektu podľa dohody o grante C, uviedla, že celkové náklady na služby odborníkov X a Y vo výške 44 270,22 eura, na ktoré sa vzťahuje výhrada audítorov, by sa mohli považovať za oprávnené, ak žalobkyňa v lehote jedného mesiaca predloží dokumenty požadované audítormi. Žalobkyňa tieto dokumenty nepredložila a Komisia s konečnou platnosťou vylúčila vyššie uvedené náklady ako neoprávnené.

103 So zreteľom na základnú zásadu upravujúcu finančnú pomoc Únie, ktorá sa týka dôkazného bremena, ktoré znáša príjemca grantu Únie (pozri bod 93 vyššie), ďalej na úvahy uvedené v bode 96 vyššie a na skutočnosť, že zo spisu nevyplýva a ani sa netvrdí, že audítori a Komisia konali v zlej viere, treba dôjsť k záveru, že žalobkyňa konfrontovaná s konkrétnymi zisteniami audítorov mala predložiť dôkazy svedčiace o tom, že vykázané náklady na služby odborníkov X a Y spĺňajú podmienky oprávnenosti stanovené v článku II.14.1 dohôd o grante, a že sa predovšetkým týkajú predmetu uvedených dohôd a sú nevyhnutné na uskutočnenie projektov, ktoré sú predmetom týchto dohôd.

104 Treba však konštatovať, že žalobkyňa žiadny taký dôkaz nepredložila ani v rámci konania pred podaním žaloby, ani v priebehu konania pred Všeobecným súdom.

105 V konaní pred Všeobecným súdom žalobkyňa tvrdila, že závery audítorov neboli podopreté dôkazmi. Žalobkyňa uviedla ako príklad prípad odborníka X, pričom tvrdila, že audítori nemali na účely vylúčenia všetkých 40 dní, ktoré uvedený odborník vykázal, právo vychádzať z dedukcie založenej na chybe týkajúcej sa dňa 13. februára 2009, ale mali povinnosť preukázať, že sa každý z 39 zostávajúcich dní nevzťahuje výlučne na projekt podľa dohody o grante C.

106 Túto argumentáciu treba zamietnuť, lebo je v rozpore s rozdelením dôkazného bremena, ako bolo vymedzené v prejednávanej veci. Konkrétne ide o to, že audítori uviedli konkrétne nepriame dôkazy o existencii rizika, že pracovné dni vykázané v prípade odborníkov X a Y v rámci projektu podľa dohody o grante C nespĺňajú podmienky oprávnenosti stanovené v článku II.14.1 uvedenej dohody (pozri body 98 až 101 vyššie). Je teda na žalobkyni, aby prostredníctvom dôkazov preukázala, že uvedené podmienky oprávnenosti boli dodržané, čo však žalobkyňa neurobila. Z tohto dôvodu bola Komisia, opierajúc sa o domnienku neoprávnenosti nákladov, ktorá bola podopretá konkrétnymi nepriamymi dôkazmi a nebola dôkazmi vyvrátená, oprávnená schváliť vylúčenie všetkých výdavkov spojených s prácou odborníkov X a Y v rámci tohto projektu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2013, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung/Komisia, T-171/08, neuverejnený, EU:T:2013:639, bod 155 a citovanú judikatúru).

107 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že ak by sa postupovalo podľa odôvodnenia audítorov a všetky dni vykázané v prípade odborníkov X a Y by sa museli zamietnuť, znamenalo by to, že práca, ktorú odviedla žalobkyňa, bola vykonaná spontánne bez účasti akéhokoľvek odborníka. Taký záver by bol vzhľadom na objem a kvalitu uvedenej práce paradoxný.

108 Túto argumentáciu treba zamietnuť vzhľadom na zásadu uvedenú v bode 93 vyššie, podľa ktorej nestačí, aby príjemca grantu na odôvodnenie udelenia grantu preukázal len to, že sa projekt uskutočnil. Príjemca musí navyše preukázať, že vynaložil náklady vykázané v súlade s podmienkami stanovenými pre poskytnutie predmetnej pomoci, pretože iba riadne odôvodnené náklady sa môžu považovať za oprávnené. Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci nestačí skutočnosť, že projekt podľa

dohody o grante C sa uskutočnil, a to s dobrými výsledkami, na to, aby náklady vykázané v prípade odborníkov X a Y boli uznané za oprávnené náklady. Okrem toho je potrebné, aby boli dodržané podmienky oprávnenosti nákladov stanovené okrem iného v článku II.14.1 uvedenej dohody.

109 V replike žalobkyňa predkladá dodatočné tvrdenia, ktoré takisto treba zamietnuť, a to najmä na základe zásad o rozdelení dôkazného bremena v prejednávanej veci.

110 Pokiaľ ide o deň 13. február 2009, žalobkyňa tvrdí, že účasť odborníka X na odbornej príprave v Turecku neznamenala, že odborník v priebehu uvedeného dňa nemohol pracovať na projekte podľa dohody o grante C. Táto účasť podľa žalobkyne neznamenala ani to, že nie je schopná viesť správne účtovníctvo.

111 Žalobkyňa ďalej uvádza, že odborník X podpísal výkaz odpracovaného času požadovaný v záverečných finančných dokumentoch a že faktúry a platobné doklady boli odovzdané Komisii. Žalobkyňa sa preto pýta, aké ďalšie dôkazy Komisia potrebuje, a to tiež so zreteľom na skutočnosť, že práca bola dokončená.

112 Žalobkyňa ďalej odôvodňuje svoje odmietnutie poskytnúť dokumenty požadované audítormi tvrdením, že audítori nemali právo vykonať audit všetkých jej účtov a že jej odmietnutím poskytnúť tieto dokumenty nemožno odôvodniť vylúčenie nákladov ako neoprávnených.

113 Pokiaľ ide po prvé o deň 13. február 2009, treba pripomenúť, že nebolo spochybnené, že odborník X sa v priebehu tohto dňa zúčastnil odbornej prípravy v Turecku, ktorá nijako nesúvisí s projektom podľa dohody o grante C, a že náklady spojené so službami uvedeného odborníka v priebehu tohto dňa boli vykázané v súvislosti s týmto projektom, keďže žalobkyňa uviedla, že tento odborník v priebehu tohto dňa pracoval na uvedenom projekte v rozsahu plného pracovného úväzku. So zreteľom na tento konkrétny nepriamy dôkaz uvedený audítormi, podľa ktorého priradenie takých nákladov dotknutému odborníkovi v uvedený deň nezodpovedá skutočnosti, prináleží žalobkyni, aby preukázala, že uvedený odborník v priebehu uvedeného dňa skutočne pracoval na dotknutom projekte v rozsahu plného pracovného úväzku napriek skutočnosti, že sa v tento deň zúčastnil odbornej prípravy v Turecku.

114 Žalobkyňa pritom neuniesla svoje dôkazné bremeno. V súlade s tvrdením audítorov treba totiž konštatovať, že faktúry a výkazy odpracovaného času, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa a ktoré boli predložené Všeobecnému súdu v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, neumožňujú preukázať, že vykázané náklady na odborníka X skutočne vznikli, a teda neumožňujú ani preukázať oprávnenosť týchto nákladov. Na predložených faktúrach je uvedená len suma, ktorú uvedený odborník vyúčtoval žalobkyni za dané časové obdobie, pričom sa v nich nespresňuje ani dotknutý projekt, ani práce vykonané týmto odborníkom. V predložených výkazoch odpracovaného času je uvedený len čas, ktorý ten istý odborník strávil v daný deň prácou na dotknutom projekte, ale nie sú v nich uvedené podrobnosti o činnostiach tohto odborníka a čase, ktorý strávil každou z činností. Okrem toho žalobkyňa nespochybnila zistenia audítorov, podľa ktorých jednak došlo k vzájomnému prekrývaniu viacerých projektov, na ktorých sa žalobkyňa zúčastnila, a jednak účtovný systém žalobkyne neumožňoval určiť príslušné náklady na zamestnancov podľa konkrétnych projektov (pozri bod 101 vyššie). Za takýchto okolností treba dospieť k záveru, že žalobkyňa v prípade 13. februára 2009 ani v prípade ostatných 39 dní nepreukázala, že vykázané náklady na uvedeného odborníka v rámci činnosti podľa dohody o grante C skutočne vznikli, a teda ani nepreukázala ich oprávnenosť.

115 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa jej odmietnutia poskytnúť audítorom určité dokumenty (pozri bod 112 vyššie), treba poznamenať, že audítori nepožadovali možnosť vykonať audit účtov žalobkyne, ako tvrdí žalobkyňa. Audítori požiadali o možnosť preštudovať finančné správy ostatných projektov, na ktorých sa žalobkyňa zúčastnila súbežne s tromi dotknutými projektmi, s cieľom uskutočniť krížové porovnanie informácií, ktoré žalobkyňa predložila v súvislosti s využitím času odborníka X. Ako uvádza Komisia, cieľom audítorov bolo poskytnúť žalobkyni možnosť

preukázať pravdivosť svojich vyhlásení týkajúcich sa projektu podľa dohody o grante C, čo bolo predmetom auditu, a nie overiť jej všeobecné účtovníctvo. Z toho vyplýva, že argumentácia žalobkyne nie je relevantná, lebo sa zakladá na nesprávnom výklade žiadosti audítorov. Táto argumentácia v každom prípade nemôže spochybniť záver, že žalobkyňa neuniesla svoje dôkazné bremeno.

116 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba tento žalobný dôvod zamietnuť.

c) O štvrtom žalobnom dôvode založenom na chybách obsiahnutých v záverečných správach o audite

117 Žalobkyňa tvrdí, že záverečné správy o audite obsahovali niekoľko zjavných procesných a podstatných chýb. V tomto kontexte vznáša päť výhrad, ktoré treba postupne preskúmať.

118 Komisia s týmito výhradami nesúhlasí.

1) O úrovni odbornosti audítorov

119 Žalobkyňa tvrdí, že audítori nemali potrebnú úroveň odbornosti na to, aby mohli spochybniť kvalitu práce a nevyhnutnosť činností, ktoré žalobkyňa vykonala, a že na účely posúdenia nevyhnutnosti vykázaných odpracovaných hodín sa v podstate museli spoliehať na počet hodín uvedených v žiadostiach, ktoré žalobkyňa predložila s cieľom získania dotknutých grantov.

120 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že v niektorých častiach záverečnej správy o audite, ktorá sa týka projektu podľa dohody o grante A, audítori uviedli, že neboli schopní vyvodiť záver o relevantnosti nákladov vo vzťahu k činnostiam súvisiacim s týmto projektom. Podľa žalobkyne skutočnosť, že audítori uznali, že nie sú schopní vyvodiť také závery, *prima facie* svedčí o tom, že neuniesli svoje dôkazné bremeno.

121 Argumentáciu žalobkyne o úrovni odbornosti audítorov treba zamietnuť.

122 Pokiaľ ide o odbornosť audítorov, žiadna skutočnosť v spise neumožňuje spochybniť potrebnú kvalifikáciu audítorov na overenie oprávnenosti nákladov vykázaných žalobkyňou z hľadiska ustanovení dohôd o grante. Žalobkyňa okrem toho nesprávne tvrdí, že sa audítori museli spoliehať na počet odpracovaných hodín uvedený v žiadostiach, ktoré žalobkyňa predložila na účely získania dotknutých grantov. Stačí totiž iba poznamenať, že zo znenia článku II.15.4 v spojení s článkom II.17.1 uvedených dohôd vyplýva, že výška grantu sa s konečnou platnosťou stanoví až po tom, ako Komisia schváli dokumenty predložené žalobkyňou podľa vyššie uvedeného článku II.15.4, bez toho, aby boli dotknuté informácie následne získané prostredníctvom auditu vykonaného na základe článku II.20 týchto dohôd. Je teda zrejmé, že odpracované hodiny uvedené v žiadostiach, ktoré žalobkyňa predložila na účely získania troch grantov, ktoré sú predmetom dotknutých dohôd, predstavovali len odhady, čo nijako nebráni tomu, aby audítori vykonali kontrolu oprávnenosti vykázaných nákladov.

123 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne uvedenú v bode 120 vyššie, treba uviesť, že audítori v niekoľkých častiach záverečných správ o audite dospeli k záveru, že sa nemôžu vyjadriť k oprávnenosti nákladov vykázaných žalobkyňou z dôvodu, že žalobkyňa neposkytla požadované informácie, a teda ani nepreukázala oprávnenosť vykázaných nákladov. Z toho vyplýva, že dôvodom vyššie uvedenej nemožnosti poskytnúť uvedené vyjadrenie na strane audítorov nebola ich údajná neodbornosť a táto nemožnosť nepredstavovala porušenie dôkaznej povinnosti. V rámci skúmania tretieho žalobného dôvodu sa skonštatovalo, že žalobkyni v zásade prináleží, aby za okolností prejednávanej veci preukázala oprávnenosť vykázaných nákladov.

124 Prvú výhradu žalobkyne treba teda zamietnuť.

2) O výkazoch odpracovaného času

125 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď prijala záver, že odborníci, ktorých žalobkyňa zamestnáva, sú povinní vypĺňať výkazy odpracovaného času. Podľa žalobkyne nie je v dohodách o grante taká podmienka stanovená, ani sa v nich nespresňuje, aký druh informácií majú také výkazy obsahovať.

126 Túto výhradu treba takisto zamietnuť. Je pravda, že v dohodách o grante nie je stanovená povinnosť žalobkyne preukázať oprávnenosť nákladov vykázaných prostredníctvom výkazov odpracovaného času vyplnených zamestnancami, ktorí sa podieľali na dotknutých projektoch. V uvedených dohodách sa však v článku II.14.1 stanovuje, že vykázané náklady musia byť zistiteľné a overiteľné. Ako Komisia správne uviedla, výkazy odpracovaného času sú prostriedkom na preukázanie oprávnenosti nákladov.

127 Okrem toho zo záverečných správ o audite nevyplýva, že audítori založili svoje závery na skutočnosti, že žalobkyňa nepredložila výkazy odpracovaného času. Audítori v každom prípade odôvodnili svoje závery niekoľkými nepriamymi dôkazmi. Medzi týmito nepriamymi dôkazmi uviedli aj skutočnosť, že v predložených výkazoch odpracovaného času nie sú podrobne opísané vykonané činnosti a čas, ktorý zamestnanci alebo odborníci strávili každou činnosťou. Audítori upozornili na ďalšie nedostatky, ako napr. na skutočnosť, že účtovný systém žalobkyne neumožňuje dať do súvislosti náklady na zamestnancov s projektmi uskutočňovanými žalobkyňou, čo viedlo k riziku dvojitej fakturácie. Audítori tak zistili niekoľko prípadov dvojitej fakturácie (pozri napríklad náklady zaradené do položiek F 13, F 21, F 27, F 30 a F 34 v rámci projektu podľa dohody o grante A).

128 Z vyššie uvedeného vyplýva, že audítori navrhli vylúčiť určité náklady ako neoprávnené nie preto, lebo žalobkyňa nepredložila výkazy odpracovaného času alebo že tieto výkazy neboli dostatočne presné, ale preto, lebo nepreukázala oprávnenosť nákladov, ktoré boli vykázané v súvislosti s dotknutými projektmi.

129 Túto výhradu treba teda zamietnuť.

3) O omeškaní s fakturáciou a platbami v rámci projektov podľa dohôd o grante B a C

130 Žalobkyňa vytýka audítorom, že vylúčili určité náklady na zamestnancov v rámci projektov podľa dohôd o grante B a C z dôvodu, že súvisiace faktúry boli zaplatené až po predložení záverečnej správy Komisii. Podľa jej názoru sa v dohodách o grante stanovuje len to, že náklady musia vzniknúť počas trvania dotknutého projektu a neupravuje sa v nich, kedy sa platby musia uskutočniť. Hoci v prejednávanej veci sa platby uskutočnili po skončení projektov podľa dohôd o grante B a C, náklady na ne vznikli počas trvania týchto projektov, čo dokazujú dátumy vystavených faktúr. Podľa žalobkyne, ak by Komisia chcela obmedziť kvalifikáciu oprávnených nákladov na náklady, ktoré vznikli a boli zaplatené pred určitým dátumom, uviedla by túto skutočnosť v dohodách o grante, čo však neurobila.

131 Tuto výhradu treba takisto zamietnuť, lebo sa nezakladá na presných dôvodoch vylúčenia niektorých vykázaných nákladov v rámci projektov podľa dohôd o grante B a C, ktoré uviedli audítori.

132 Pokiaľ ide o projekt podľa dohody o grante B, ako vyplýva zo záverečnej správy o audite týkajúcej sa tohto projektu (bod 5.2.1 5), audítori vylúčili náklady na prácu štyroch odborníkov v celkovej výške 82 000 eur z nasledujúcich dôvodov. Všeobecne audítori skonštatovali, že tieto náklady boli zaznamenané v účtovnom systéme žalobkyne a uhradené po uplynutí značného času odo dňa predloženia záverečnej správy Komisii, t. j. od 4. augusta 2010. Audítori tiež poznamenali, že nedostali zmluvy uzatvorené s dotknutými odborníkmi a ako vyplýva z korešpondencie medzi žalobkyňou a Komisiou, výkazy odpracovaného času boli na žiadosť Komisie vyplnené po skončení uvedeného

projektu, čo vyvoláva pochybnosti o spoľahlivosti zaznamenaných odpracovaných hodín. Na základe týchto úvah audítori skonštatovali, že neexistujú dostatočné dôkazy na preukázanie toho, že vyššie uvedené náklady vznikli počas trvania dotknutého projektu.

133 Audítori následne podrobne uviedli všeobecné pripomienky k záverečnej správe o audite týkajúcej sa projektu podľa dohody o grante B, pokiaľ ide o situáciu každého zo štyroch odborníkov, v súvislosti s ktorými boli vykázané náklady v rámci uvedeného projektu. Napríklad v prípade odborníka Y, ktorý je jedným zo spoločníkov žalobkyne, audítori navrhli vylúčiť náklady v celkovej výške 18 000 eur z dôvodu, že faktúra bola datovaná a zaevidovaná v účtovníctve žalobkyne v roku 2011 a zaplatená bola 10. januára 2011, t. j. po uplynutí značnej doby po predložení záverečnej správy žalobkyňou 4. augusta 2010. Audítori tiež uviedli, že neexistuje žiadny dôkaz o tom, že k poskytnutiu služieb týmto odborníkom došlo počas trvania projektu, a že uvedené služby boli po prvýkrát zaznamenané v revidovanej záverečnej správe, ktorú žalobkyňa predložila Komisii 27. októbra 2010.

134 Podobné pripomienky boli vznesené k trom ostatným odborníkom, ktorých náklady boli vykázané v rámci projektu podľa dohody o grante B.

135 Žalobkyňa, ktorá sa obmedzila len na všeobecnú argumentáciu uvedenú v bode 130 vyššie, tieto skutočnosti vyplývajúce zo záverečnej správy o audite týkajúcej sa projektu podľa dohody o grante B nespochybnila.

136 Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že vylúčenie určitých výdavkov odborníkov, ktoré boli vykázané v rámci projektu podľa dohody o grante B, nebolo založené len na skutočnosti, že súvisiace faktúry boli uhradené až po predložení záverečnej správy, ako nepresne uvádza žalobkyňa, ale bolo založené na súbore nesporných dôkazov, ktorými bola konkrétne spochybnená oprávnenosť vykázaných nákladov, a najmä vznik vykázaných nákladov počas trvania projektu, ako sa vyžaduje v článku II.14.1 štvrtej zarážke dohôd o grante.

137 Ako totiž správne poznamenala Komisia, o nákladoch, ktoré boli fakturované a zaznamenané do účtovníctva žalobkyne až po predložení záverečnej správy, možno mať oprávnene vážne pochybnosti. Ako okrem iného zdôrazňuje Komisia, ťažko pochopiť, ako mohla byť faktúra, ktorá ešte nebola zaznamenaná do účtovníctva žalobkyne, zahrnutá v záverečnej správe predloženej Komisii, ktorá podľa článku II.15.4 dohôd o grante obsahuje úplné súhrnné vyúčtovanie príjmov a výdavkov.

138 Pokiaľ ide o projekt uvedený v dohode o grante C, z bodu 5.2.1 4 záverečnej správy o audite tohto projektu vyplýva, že odborník Z vyúčtoval náklady v celkovej výške 14 800 eur. Na faktúre je uvedený dátum 9. jún 2010, avšak náklady boli zaznamenané do účtovného systému žalobkyne 30. septembra 2010 a zaplatené boli 19. októbra 2010, to znamená po uplynutí značného času po dátume predloženia záverečnej správy Komisii (21. júl 2010) a po tom, ako Komisia 24. augusta 2010 oznámila žalobkyni, že má v úmysle vylúčiť všetky ňou vykázané náklady na zamestnancov. Audítori tiež uviedli, že im nebola poskytnutá zmluva, ktorú žalobkyňa uzatvorila s daným odborníkom, a že ako vyplýva z korešpondencie medzi žalobcom a Komisiou, výkazy odpracovaného času boli na žiadosť Komisie vyplnené v čase po skončení projektu. Audítori navyše uviedli, že niet dostatok dôkazov na podporu vyúčtovania daným odborníkom 37 pracovných dní a predložené dôkazy odôvodňujú vyúčtovanie len 11 dní. Audítori dospeli k záveru, že žalobkyňa by mala predložiť dodatočné vysvetlenia a dôkazy za účelom odôvodnenia celkového počtu dní fakturovaných odborníkom a oneskoreného zaznamenania faktúry do jej systému účtovníctva, a navrhli dočasné vylúčenie nákladov pripadajúcich na 26 dní práce, ktoré tento odborník vyfakturoval, t. j. nákladov vo výške 10 400 eur (26 dní x 400 eur), ako neoprávnených.

139 Treba poznamenať, že žalobkyňa počas konania pred podaním žaloby ani počas konania pred Všeobecným súdom nepodala žiadny dôkaz, ktorým by spochybnila zistenia audítorov uvedené v bode 5.2.1 4 záverečnej správy o audite projektu, ktorý je predmetom dohody o grante C.

140 Podobne ako sa skonštatovalo v súvislosti s projektom podľa dohody o grante B, treba poznamenať, že dôvodom vylúčenie určitých nákladov daného odborníka v rámci projektu podľa dohody o grante C nebolo len to, že faktúra žalobkyne bola zaplatená po dátume predloženia záverečnej správy Komisii, ale to, že uvedené vylúčenie bolo založené na súbore dôkazov, ktorými bola konkrétne spochybnená oprávnenosť vykázaných nákladov.

141 Na základe vyššie uvedených úvah treba túto výhradu zamietnuť ako neúčinnú.

4) O využití dodávateľov mimo Únie v rámci projektu podľa dohody o grante B

142 Žalobkyňa vytýka audítorom, že vylúčili náklady spojené s výrobou audiovizuálneho záznamu v rámci projektu podľa dohody o grante B z dôvodu, že výdavky na túto výrobu vznikli mimo Únie. Tvrdí, že uplatniteľný zmluvný rámec nevylučuje, aby príjemcovia využívali dodávateľov usadených mimo Únie. Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že každopádne v prejednávanej veci veľká časť nákladov na výrobu audiovizuálneho záznamu vznikla v Únii. Nakoniec spochybňuje konštatovanie audítorov, že nepredložila dôkaz, že voľba dodávateľa audiovizuálneho záznamu bola najlepšia z hľadiska pomeru kvality a ceny.

143 Z bodu 5.2.2 1 záverečnej správy o audite týkajúcej sa projektu podľa dohody o grante B vyplýva, že audítori vylúčili ako neoprávnené náklady na výrobu audiovizuálneho záznamu v celkovej výške 52 497,16 eura z dôvodu, že tieto náklady vznikli mimo Únie. Audítori navyše skonštatovali, že žalobkyňa nebola schopná preukázať existenciu verejného obstarávania zorganizovaného na účely výberu výrobcu audiovizuálneho záznamu, a že uskutočnený výber bol najlepší z hľadiska pomeru kvality a ceny. Z toho vyplýva, že vylúčenie nákladov spojených s výrobou audiovizuálneho záznamu sa zakladá na dvoch dôvodoch, ktoré treba posúdiť.

144 Pokiaľ ide o prvý dôvod súvisiaci s miestom vzniku nákladov na výrobu audiovizuálneho záznamu, je nesporné, že dodávateľ záznamu bol usadený v Spojených štátoch. Je pravda, že dohoda o grante B nezakazuje príjemcovi využívať dodávateľov usadených mimo Únie. V príručke pre žiadateľov o grant sa však v bode III.2 s názvom „Pravidlá týkajúce sa oprávnených výdavkov“ stanovuje, že na to, aby sa náklady mohli považovať za oprávnené, musia príjemcovi (alebo jeho partnerovi) vzniknúť v členskom štáte Únie, s výnimkou Dánska.

145 Čo sa týka právneho významu príručky pre žiadateľov o granty, v úvodnej časti každej z dohôd o grantoch sa stanovuje, že podmienky obsiahnuté v uvedených dohodách majú okrem iného prednosť pred obsahom tejto príručky, ale že uvedená príručka sa použije „v ostatnej časti“. Pokiaľ v prejednávanej veci tieto dohody nespresňujú miesto, kde musia vzniknúť náklady, avšak toto miesto sa spresňuje v príručke, ktorá týmto spôsobom dopĺňa uvedené dohody, treba prijať záver, že v prejednávanej veci táto príručka upravuje túto konkrétnu otázku súvisiacu s nákladmi.

146 Je pravda, že žalobkyňa v konaní pred Všeobecným súdom tvrdila, že hoci je dodávateľom audiovizuálneho záznamu spoločnosť registrovaná v Spojených štátoch, náklady na audiovizuálny záznam v skutočnosti vznikli v Únii. V Únii bol napísaný scenár, uskutočnila sa výroba a dabing audiovizuálneho záznamu. Na podporu týchto tvrdení však nebol predložený žiadny dôkaz.

147 Treba teda prijať záver, že prvý dôvod odôvodnenia audítorských záverov nie je argumentáciou žalobkyne spochybnený.

148 Pokiaľ ide o druhý dôvod týkajúci sa skutočnosti, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že uskutočnila verejné obstarávanie, a skutočnosti, že voľba dodávateľa audiovizuálneho záznamu sa vyznačovala najlepším pomerom ceny a kvality, treba poznamenať, že v článku II.9.1 dohôd o grante sa stanovuje:

„V prípadoch, keď sú príjemcovia povinní uzatvoriť zmluvy na účely uskutočnenia projektu a tieto zmluvy predstavujú náklady na projekt, ktoré sa uvádzajú v položke týkajúcej sa priamych oprávnených nákladov predbežného rozpočtu, musia vyhlásiť verejnú súťaž, ktorej sa zúčastnia potenciálni záujemcovia a zákazku musia zadať ekonomicky najvýhodnejšej ponuke…, pri dodržaní zásady transparentnosti a zásady rovnosti zaobchádzania s potenciálnymi dodávateľmi, pričom sa musí zabrániť konfliktom záujmov.“

149 Ďalej treba pripomenúť, že článok II.14.1 dohôd o grante stanovuje, že na to, aby mohli byť náklady považované za oprávnené, musia byť „primerané, odôvodnené a musia spĺňať zásady riadneho finančného hospodárenia, najmä pokiaľ ide o hospodárnosť a efektívnosť“.

150 Zo spisu vyplýva, že náklady súvisiace s výrobou audiovizuálneho záznamu boli zahrnuté do predbežného rozpočtu projektu podľa dohody o grante B v položke s názvom „Zverejnenia a šírenie“ ako priame náklady. Z toho vyplýva, že audítori boli oprávnení požadovať od žalobkyne nielen podľa článku II.19.1 dohôd o grante, ale aj podľa článku II.14.1 uvedených dohôd, aby predložila dôkazy o uskutočnení verejného obstarávania a o skutočnosti, že voľba dodávateľa audiovizuálneho záznamu sa uskutočnila na základe ekonomickej výhodnosti a nákladovej efektívnosti. Žalobkyni prináležalo tento dôkaz predložiť.

151 Zo spisu však nevyplýva, že by žalobkyňa taký dôkaz predložila.

152 Ponuky, o ktorých bola Komisia informovaná a ktoré sú uvedené v prílohe 31 žaloby, sú pritom označené dátumom 18. november 2010, teda neskorším dátumom, ako je dátum ukončenia projektu podľa dohody o grante B, t. j. 9. jún 2010. To je však v rozpore so znením článku II.9.1 dohôd o grante, z ktorého vo vzťahu k využitiu „potenciálnych“ dodávateľov vyplýva, že ponuky sa musia predložiť v priebehu trvania projektu, a nie po jeho skončení.

153 Pokiaľ ide o ponuky označené rokom 2008, ktoré sú uvedené v prílohe 30 žaloby, ako uviedla sama žalobkyňa, tieto ponuky sa týkajú iného druhu služby, a to výroby klasického audiovizuálneho záznamu bez špeciálnych efektov, od ktorej žalobkyňa následne upustila, lebo sa nakoniec rozhodla, že ciele projektu podľa dohody o grante B sa ľahšie dosiahnu, ak bude vyrobené audiovizuálne dielo obsahovať špeciálne efekty.

154 Treba teda konštatovať, že ani druhý dôvod odôvodnenia záverov audítorov nebol argumentáciou žalobkyne spochybnený.

155 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba túto výhradu zamietnuť.

5) O kvalite plnení žalobkyne

156 Žalobkyňa vytýka audítorom a Komisii, že nezohľadnili kvalitu jej plnení a skutočnosť, že boli dosiahnuté ciele, na ktorých splnenie boli granty poskytnuté.

157 Tuto výhradu treba zamietnuť so zreteľom na základnú zásadu, ktorou sa riadi finančná pomoc Únie a podľa ktorej môže Únia dotovať iba skutočne vynaložené výdavky. Ako sa už uviedlo, na odôvodnenie pridelenia osobitnej dotácie nestačí, že príjemca pomoci preukáže, že projekt zrealizoval. Musí navyše preukázať, že vynaložil náklady vykázané v súlade s podmienkami stanovenými na

poskytnutie predmetnej pomoci, pretože iba riadne odôvodnené náklady sa môžu považovať za oprávnené. Jeho povinnosť dodržiavať stanovené podmienky financovania je jedným z jeho podstatných záväzkov, a teda podmieňuje priznanie finančnej pomoci (pozri bod 93 vyššie).

158 Na základe vyššie uvedených úvah treba štvrtý žalobný dôvod zamietnuť.

d) O prvom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že audítorské štandardy, ktorými sa riadili audítori, neboli nikdy predmetom dohody medzi zmluvnými stranami

159 Žalobkyňa tvrdí, že audítori sa riadili audítorskými štandardmi, ktoré neboli výslovne uvedené v dohodách o grante, a teda neboli predmetom dohody medzi zmluvnými stranami. Okrem toho predbežné ani záverečné správy o audite neobsahujú žiadnu zmienku o ustanoveniach uvedených dohôd a audítori podľa názoru žalobkyne konali v súlade s cieľmi, ktoré jednostranne stanovila Komisia, a nie na základe podmienok poverenia uvedených v týchto dohodách. Žalobkyňa sa domnieva, že keďže boli závery audítorov a následne napadnuté rozhodnutie založené na pravidlách, ktoré neboli predmetom dohody medzi zmluvnými stranami, treba toto rozhodnutie zrušiť.

160 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod treba zamietnuť.

161 Na úvod treba poznamenať, že podľa informácií uvedených v zhrnutí záverečných správ o audite sa tento audit uskutočnil v súlade s medzinárodnými audítorskými štandardmi a v súlade so „základnými zásadami a pojmami medzinárodného rámca pre uisťovacie služby ustanoveného Medzinárodnou federáciou účtovníkov (International Federation of Accountants – IFAC)“. V bode 1.1 záverečných správ o audite sa okrem iného spresnilo, že cieľom auditu bolo predovšetkým overiť, či bol finančný príspevok vyplatený Komisiou použitý výlučne na účely dotknutého projektu, či vykázané náklady vznikli počas obdobia, na ktoré sa vzťahuje dotknutá dohoda o grante, či bola pravdivosť nákladov preukázaná príslušnými dokumentmi, dokladmi o zaplatení a existenciou systému kontrol, a či koordinátor pri riadení projektu dodržal zásady riadneho finančného hospodárenia, hospodárnosti a efektivity. Toto vymedzenie cieľa auditu iba odráža podmienky oprávnenosti nákladov vykázaných príjemcom grantu, ktoré sú stanovené v článku II.14.1 dohôd o grante. V prejednávanej veci audítori postupovali okrem iného podľa článku II.20 uvedených dohôd. Z toho vyplýva, že výhradu žalobkyne, podľa ktorej Komisia jednostranne stanovila ciele auditu, treba zamietnuť.

162 Ďalej treba uviesť, že z preskúmania záverečných správ o audite vyplýva, že sporné náklady vykázané žalobkyňou boli vylúčené z dôvodu, že nespĺňali podmienky oprávnenosti stanovené okrem iného v článku II.14.1 dohôd o grante. To ostatne vyplýva aj z vyššie uvedených úvah, ktoré sa týkajú ostatných žalobných dôvodov vznesených žalobkyňou. Ako správne uvádza Komisia, audítorské štandardy, ktoré podľa argumentácie žalobkyne neboli predmetom dohody medzi stranami, sa týkajú iba profesijných a etických štandardov, ktoré sú audítori povinní dodržiavať pri výkone svojej činnosti, a nijako nesúvisia s podmienkami oprávnenosti nákladov vykázaných žalobkyňou. Žalobkyňa navyše nepreukázala, ako tieto audítorské štandardy súvisia so závermi audítorov o oprávnenosti nákladov, inak povedané nepreukázala, ako by určitý audítorský štandard mohol viesť k tomu, že sa náklady budú považovať za oprávnené či neoprávnené.

163 Z toho vyplýva, že výhradu žalobkyne týkajúcu sa skutočnosti, že audítori uplatnili audítorské štandardy, ktoré neboli predmetom spoločnej dohody medzi stranami, treba zamietnuť ako neúčinnú.

164 Nakoniec treba poznamenať, že žalobkyňa v replike tvrdí, že dodržala účtovné štandardy podľa talianskeho práva, a preto je napadnuté rozhodnutie, ktorého základom sú údajne iné audítorské štandardy, ktoré neboli predmetom dohody medzi stranami, v rozpore s článkom 126 ods. 2 písm. d) nariadenia o rozpočtových pravidlách.

165 V článku 126 ods. 2 písm. d) nariadenia o rozpočtových pravidlách sa stanovuje, že oprávnené náklady musia byť zaznamenané v účtovných záznamoch príjemcu [grantu] a stanovené v súlade s platnými účtovnými štandardmi krajiny, v ktorej je príjemca usadený, a v súlade s obvyklými postupmi nákladového účtovníctva príjemcu.

166 V zmysle predchádzajúcich úvah však treba poznamenať, že skutočnosť, že náklady vykázané žalobkyňou mohli byť v súlade s talianskymi účtovnými štandardmi, v žiadnom prípade neznamená, že tieto náklady sú v súlade s podmienkami oprávnenosti stanovenými okrem iného v článku II.14 dohôd o grante. Z tohto dôvodu nie je relevantná skutočnosť, že sa žalobkyňa odvoláva na článok 126 ods. 2 písm. d) nariadenia o rozpočtových pravidlách.

167 Na základe predchádzajúcich posúdení treba tento žalobný dôvod zamietnuť.

e) O druhom žalobnom dôvode založenom jednak na bezdôvodnom omeškaní so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni, a jednak na zlom riadení dotknutých projektov Komisiou

168 Treba pripomenúť, že v rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa vznáša dve výhrady.

169 V rámci prvej výhrady sa žalobkyňa odvoláva na neprimerane dlhú lehotu 18 mesiacov, ktorá uplynula medzi 25. januárom 2012, t. j. dátumom, keď jej boli zaslané revidované návrhy správ o audite, a 10. júnom 2013, t. j. dátumom, keď jej boli zaslané záverečné správy o audite. Toto omeškanie v nej údajne vyvolalo dojem, že Komisia implicitne uznala jej tvrdenia smerujúce proti záverom audítorov, a spôsobilo jej ujmu, lebo nemala možnosť vhodným a účinným spôsobom spochybniť závery Komisie.

170 V rámci druhej výhrady žalobkyňa vytýka Komisii, že všeobecne zle riadila dotknuté projekty.

171 Komisia spochybňuje výhrady žalobkyne.

172 Pokiaľ ide o prvú výhradu, treba najprv poznamenať, že neexistuje žiadne právne ani zmluvné ustanovenie, ktoré by spresňovalo dobu trvania auditu stanoveného v článku II.20 dohôd o grante. V odseku 3 tohto posledného uvedeného ustanovenia sa stanovuje len to, že audit sa môže vykonať v lehote piatich rokov od dátumu záverečnej platby. To však nič nemení na tom, že pri určovaní povinností strán vyplývajúcich z plnenia dohôd o grante treba zohľadniť povinnosť zmluvných strán plniť dohodu v dobrej viere. V prejednávanej veci bola Komisia podľa tejto zásady povinná v primeranej lehote oznámiť žalobkyni závery audítorov, a tým jej umožniť tieto závery účinne spochybniť, a všeobecne ju nemala nechať v neistote, ktorá by jej mohla spôsobiť ujmu.

173 Ako vyplýva zo spisu, revidované návrhy správ o audite dotknutých projektov boli žalobkyni doručené 24. januára 2012. Žalobkyňa predložila pripomienky k týmto revidovaným návrhom 15. februára 2012. Audítori zaslali Komisii záverečné správy o audite 26. apríla 2012 a Komisia tieto správy zaslala žalobkyni 10. júna 2013.

174 Je teda potrebné prijať záver, že audítorský postup prebiehal v súlade so zásadou plnenia zmlúv v dobrej viere až do 26. apríla 2012, t. j. do dátumu, keď audítori zaslali Komisii záverečné správy o audite. Treba tiež konštatovať, že v období medzi 26. aprílom 2012 a 10. júnom 2013, t. j. dátumom zaslania týchto záverečných správ o audite žalobkyni, uplynulo viac ako 13 mesiacov. Je teda potrebné preskúmať, či taký časový interval v prejednávanej veci predstavuje, so zreteľom na zásadu plnenia zmlúv v dobrej viere, primeranú lehotu.

175 Vzhľadom na obsah spisu nie je lehota dlhšia ako 13 mesiacov opodstatnená a je neprimeraná. Po tom, ako audítori 26. apríla 2012 odovzdali Komisii záverečné správy o audite, totiž nedošlo k žiadnemu kontaktu medzi Komisiou a žalobkyňou. Okrem toho, ako vyplýva z listov z 10. júna 2013, Komisia schválila záverečné správy o audite v celom rozsahu a nevykonala v nich žiadnu zmenu ani doplnenie. Predmet auditov ani obsah záverečných správ o audite navyše nebol nijako zložitý.

176 Jedinou skutočnosťou, ktorú Komisia uviedla na odôvodnenie lehoty dlhšej ako trinásť mesiacov, bolo začatie vyšetrovania Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) 10. septembra 2012. Z dôvodu začatia tohto vyšetrovania Komisia podľa vlastného tvrdenia potrebovala niekoľko mesiacov na overenie a schválenie záverov audítorov.

177 Treba poznamenať, že Komisia dostatočne neobjasnila, prečo začatie vyšetrovania úradom OLAF viedlo k lehote dlhšej ako trinásť mesiacov. Okrem toho k začatiu tohto vyšetrovania došlo päť mesiacov po odovzdaní záverečných správ o audite Komisii, čo v každom prípade dokazuje, že od odovzdania záverečných správ o audite Komisii do začatia vyšetrovania úradom OLAF uplynulo päť mesiacov. Zo spisu pritom nevyplýva, že by Komisia počas tohto obdobia piatich mesiacov vyvíjala nejakú aktivitu.

178 Z vyššie uvedeného vyplýva, že uplynutie dlhšej lehoty ako trinásť mesiacov medzi odovzdaním záverečných správ o audite Komisii a zaslaním uvedených správ žalobkyni v prejednávanej veci predstavuje bezdôvodné omeškanie, a teda porušenie zmluvných povinností na strane Komisie, ktoré vyplývajú z výkladu zmyslu zásady plnenia zmlúv v dobrej viere.

179 Zo spisu však nevyplýva, že by bezdôvodné omeškanie so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni malo vplyv na možnosť žalobkyne účinne spochybniť závery audítorov, ako sama tvrdí.

180 Po prvé treba zdôrazniť, že ako správne poznamenáva Komisia, žalobkyňa mala dve príležitosti, a to 22. decembra 2011 a 15. februára 2012 na to, aby audítorom predložila v čase, keď boli správy o audite ešte vo fáze návrhu, svoje pripomienky a podkladové dokumenty. Treba tiež poukázať na to, že Komisia schválila závery audítorov v celom rozsahu. Za týchto okolností sa nepreukázalo, že by bezdôvodné omeškanie so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni malo vplyv na možnosť žalobkyne účinne spochybniť závery audítorov. Okrem toho treba poznamenať, že po zaslaní záverečných správ o audite Komisia poskytla žalobkyni ďalšie príležitosti predložiť dodatočné pripomienky a podkladové dokumenty, a že v tomto kontexte žalobkyňa predložila pripomienky listami z 9. júla 2013 a zo 7. októbra 2013.

181 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne uvedené pred Všeobecným súdom, podľa ktorého vzhľadom na dobu trvania auditu väčšina zamestnancov, ktorí riadili dotknuté projekty, už pre žalobkyňu nepracovala, čím bola žalobkyňa zbavená možnosti získať informácie nevyhnutné na účinné spochybnenie záverov audítorov, treba poznamenať nasledujúce.

182 Po prvé zo spisu vyplýva, ako správne podotýka Komisia, že dve kľúčové osoby, ktoré sa podieľali na riadení dotknutých projektov, a to odborníci X a Y, ku dňu podania prejednávanej žaloby stále pôsobili v riadiacich orgánoch žalobkyne, a teda mohli získať všetky informácie potrebné na spochybnenie záverov audítorov.

183 Po druhé treba zdôrazniť, že podľa článku II.20 ods. 2 a 3 dohôd o grante bola žalobkyňa povinná uchovávať všetky originály dokumentov, najmä účtovné a daňové záznamy, a to počas obdobia piatich rokov, ktoré začalo plynúť dňom platby zostatku, to znamená až do roku 2015. Z toho jednak vyplýva, že omeškanie so zaslaním záverečných správ o audite nemôže ovplyvniť možnosť žalobkyne uplatniť vyššie uvedené dokumenty na podporu svojich tvrdení, pretože na základe zmluvy bola povinná uchovávať tieto dokumenty až do roku 2015, a jednak že relevantné okolnosti v prejednávanej veci, t. j. námietkové konanie v rámci auditu, nastali v roku 2013.

184 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba prvú výhradu žalobkyne zamietnuť.

185 Treba pripomenúť, že v rámci druhej výhrady žalobkyňa vytýka Komisii všeobecne zlé riadenie dotknutých projektov. Ako nepriame dôkazy tohto zlého riadenia žalobkyňa uvádza nedostatočnú komunikáciu zo strany Komisie voči žalobkyni v priebehu uskutočňovania týchto projektov, následnú revíziu príručky pre žiadateľov o granty, ktorá teraz obsahuje oveľa viacej informácií o oprávnených nákladoch, a skutočnosť, že dohody o grante obsahovali rôzne chyby štylistickej povahy.

186 Túto výhradu treba zamietnuť ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o údajnú nedostatočnú komunikáciu zo strany Komisie v priebehu uskutočňovania dotknutých projektov, zo spisu nevyplýva, že by žalobkyňa v priebehu uskutočňovania uvedených projektov potrebovala od Komisie dodatočné informácie a spresnenia, a že by Komisiu požiadala o stretnutie, ktoré by Komisia odmietla. Komisia tiež správne uvádza skutočnosť, že v novembri 2009 vykonali jej príslušné útvary návštevu v priestoroch žalobkyne na účely monitorovania projektov.

187 Pokiaľ ide o ďalšie dva nepriame dôkazy predložené žalobkyňou (pozri bod 185 vyššie), tieto dôkazy neumožňujú preukázať zlé riadenie zo strany Komisie.

188 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba tento žalobný dôvod zamietnuť. Keďže žalobkyňa nepreukázala, že mala voči Komisii pohľadávku na základe dohôd o grante, treba druhú časť jej žalobného návrhu zamietnúť.

3. O prvej časti žalobného návrhu týkajúcej sa čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia

189 Treba pripomenúť, že prvú výhradu druhého žalobného dôvodu a piaty žalobný dôvod treba považovať za vznesené na podporu prvej časti žalobného návrhu. Najprv treba preskúmať piaty žalobný dôvod.

a) O piatom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Komisie prijať napadnuté rozhodnutie

190 Žalobkyňa v replike spochybňuje právomoc Komisie prijať napadnuté rozhodnutie. Tvrdí, že v zmluvných veciach Komisia nemôže prijímať jednostranné akty, ako je napadnuté rozhodnutie v prejednávanej veci, a na to, aby svojho zmluvného partnera prinútila splniť si svoje zmluvné povinnosti finančnej povahy, sa musí v náležitých prípadoch obrátiť na súd príslušný rozhodovať spory zo zmlúv s návrhom na zaplatenie na základe článku 272 ZFEÚ. Žalobkyňa zastáva názor, že ak by sa Komisii priznala právomoc prijať jednostranný akt predstavujúci exekučný titul na účely vymoženia zmluvnej pohľadávky, bolo by to v rozpore s článkom 47 Charty základných práv, pokiaľ by jej „zmluvný partner“ nemal voči tomuto jednostrannému aktu k dispozícii účinnú právnu ochranu. Podľa žalobkyne má po prvé na účinnosť žaloby o neplatnosť proti tomuto aktu vplyv judikatúra Všeobecného súdu, podľa ktorej sú v rámci žaloby o neplatnosť neprípustné žalobné dôvody založené na porušeniach zmluvných ustanovení a vnútroštátneho práva, ktoré sa uplatňuje na zmluvu. Po druhé v rámci žaloby o určenie zmluvnej zodpovednosti podanej „zmluvným partnerom“ by Komisia pred súdom príslušným rozhodovať spory zo zmlúv mohla voči „zmluvnému partnerovi“ namietať jednostranný akt predstavujúci exekučný titul, ktorý by bol medzitým potvrdený súdom posudzujúcim otázky zákonnosti.

191 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod je nedôvodný.

192 Treba pripomenúť, že právnymi základmi napadnutého rozhodnutia sú článok 299 ZFEÚ a článok 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách.

193 Článok 299 prvý odsek ZFEÚ stanovuje:

„Právne akty Rady, Komisie alebo Európskej centrálnej banky, ktoré ukladajú peňažný záväzok osobám iným než sú štáty, sú vykonateľné.“

194 Článok 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách stanovuje:

„Inštitúcia môže formálne stanoviť pohľadávku voči iným osobám, ako sú členské štáty, prostredníctvom rozhodnutia, ktoré je vykonateľné v zmysle článku 299 [ZFEÚ].“

195 Treba zdôrazniť, že článok 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách je uvedený v kapitole s názvom „Príjmové operácie“, za ktorou nasleduje kapitola s názvom „Výdavkové operácie“, pričom tieto dve kapitoly sa nemajú uplatňovať len v určitej osobitnej oblasti činnosti Únie, ale na všetky operácie súvisiace s jej rozpočtom, o čom svedčí skutočnosť, že tieto dve kapitoly sú zaradené do hlavy IV s názvom „Plnenie rozpočtu“, ktorá je obsahom prvej časti daného nariadenia s názvom „Spoločné ustanovenia“.

196 Ustanovenia hlavy IV nariadenia o rozpočtových pravidlách sa teda uplatnia aj v zmluvnej oblasti, o čom svedčí okrem iného aj znenie ustanovení článku 90 uvedeného nariadenia, ktoré sú súčasťou tejto hlavy a v ktorých sa stanovuje, že „platba sa vykoná po predložení dôkazu o tom, že príslušná akcia je v súlade s ustanoveniami základného aktu alebo zmluvy“.

197 Ako Všeobecný súd opakovane potvrdil, článok 299 ZFEÚ ani článok 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách nerozlišuje prípady podľa toho, či je základ pohľadávky, ktorá bola formálne stanovená vykonateľným rozhodnutím, zmluvný alebo mimozmluvný (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. júna 2012, Insula/Komisia, T-246/09, neuverejnený, EU:T:2012:287, body 94 a 95, a z 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisia, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 39).

198 Z toho vyplýva, že tak článok 299 ZFEÚ, ako aj článok 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách priznáva Komisii právomoc prijať napadnuté rozhodnutie bez ohľadu na okolnosť, že pohľadávka, ktorej sa napadnuté rozhodnutie týka, súvisí s plnením dohôd o grante, a má teda „zmluvnú“ povahu.

199 Na rozdiel od tvrdení žalobkyne judikatúra uvedená v bode 197 vyššie nie je v rozpore s rozsudkom zo 17. júna 2010, CEVA/Komisia (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 68).

200 Z bodu 68 rozsudku zo 17. júna 2010, CEVA/Komisia (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240) totiž skutočne vyplýva, že Komisia v zásade nie je v rámci zmluvných záväzkových vzťahov oprávnená prijať jednostranné akty a že v dôsledku toho jej neprináleží, aby dotknutej zmluvnej strane adresovala akt, ktorý má povahu rozhodnutia, s cieľom, aby si táto zmluvná strana splnila zmluvné povinnosti finančnej povahy, ale je jej povinnosťou prípadne podať na príslušný súd návrh na zaplatenie.

201 Ako však Všeobecný súd už spresnil v rozsudku z 13. júna 2012, Insula/Komisia, (T-246/09, neuverejnený, EU:T:2012:287, bod 99), z rozsudku zo 17. júna 2010, CEVA/Komisia (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 68), vyplýva, že Všeobecný súd, ktorý rozhodol v tomto zmysle, uviedol len to, že Komisia nemôže prijať jednostranný akt s cieľom vymoženia zmluvnej pohľadávky na základe samotnej zmluvy. Všeobecný súd naopak nevylúčil, že by právnym základom takého aktu mohlo byť ustanovenie, napríklad nariadenia o rozpočtových pravidlách, čo je prípad prejednávanej veci, v ktorej je základom napadnutého rozhodnutia okrem iného článok 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách.

202 V každom prípade aj za predpokladu, že by sa rozsudok zo 17. júna 2010, CEVA/Komisia (T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240) mohol vykladať tak, že určuje nedostatok právomoci Komisie prijať rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul, na účely formálneho stanovenia pohľadávky, ktorej základom je zmluva, bolo by napokon potrebné prehodnotiť takýto záver z dôvodov uvedených v bodoch 195 až 198 vyššie.

203 Judikatúra Všeobecného súdu uvedená v bode 197 vyššie nie je na rozdiel od toho, čo tvrdila žalobkyňa v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, ani v rozpore s rozsudkom z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia (C-506/13 P, EU:C:2015:562).

204 V rozsudku z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia (C-506/13 P, EU:C:2015:562) totiž Súdny dvor skúmal otázku, či je oznámenie o dlhu napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 ZFEÚ. Súdny dvor rozhodol, že to tak nie je, lebo uvedené oznámenie o dlhu nevyvoláva právne účinky, ktoré by vychádzali z výkonu verejných právomocí, ale naopak, že ho treba považovať za akt neoddeliteľný od zmluvných vzťahov medzi stranami uvedeného sporu (pozri body 20 a 24 uvedeného rozsudku).

205 Súdny dvor v súvislosti s preskúmaním, či má oznámenie o dlhu zmluvnú alebo správnu povahu, potvrdil, že ak by sa súd Európskej únie považoval za príslušný rozhodovať vo veci neplatnosti aktov patriacich do čisto zmluvnej oblasti, riskoval by nielen to, že by bol článok 272 ZFEÚ zbavený zmyslu, ale v prípade, že by zmluva neobsahovala arbitrážnu doložku, aj to, že by rozšíril svoju súdnu právomoc nad rámec stanovený v článku 274 ZFEÚ (rozsudok z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia (C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 19).

206 V rovnakom kontexte Súdny dvor zdôraznil, že za predpokladu, že inštitúcia, a to konkrétne Komisia, si zvolí zmluvu ako prostriedok na poskytnutie finančných prostriedkov v rámci článku 272 ZFEÚ, je povinná neprekročiť rámec tejto oblasti a podľa zásady dobrej viery jej tak v rámci vzťahov medzi zmluvnými stranami prináleží okrem iného zabrániť použitiu nejasných formulácií, ktoré môžu byť vnímané zmluvnými stranami ako patriace do jednostranných rozhodovacích právomocí prekračujúcich zmluvné dojednania (rozsudok z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/ Komisia, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 21).

207 Keďže sa rozsudok z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/ Komisia (C-506/13 P, EU:C:2015:562) týka posúdenia oznámenia o dlhu a otázky, ktoré procesné prostriedky možno použiť na napadnutie takého aktu, a nie posúdenia rozhodnutia predstavujúceho exekučný titul, ako je to v prípade napadnutého rozhodnutia v prejednávanej veci, ani otázky právomoci autora takého rozhodnutia, z toho vyplýva, že uvedený rozsudok nie je v prejednávanej veci relevantný, a teda ním nemožno podporiť názor žalobkyne týkajúci sa nedostatku právomoci Komisie na prijatie napadnutého rozhodnutia. Na rozdiel od oznámenia o dlhu, ktoré je v kontexte vzťahu zmluvnej povahy aktom, ktorý nemožno napadnúť žalobou o neplatnosť, predstavuje totiž napadnuté rozhodnutie nepochybne akt, ktorý možno takou žalobou napadnúť, lebo vyvoláva právne účinky, ktoré nepatria do zmluvných vzťahov spájajúcich zmluvné strany a ktoré zahŕňajú výkon verejných právomocí zverených zmluvnej inštitúcii ako správnemu orgánu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia, C-506/13 P, EU:C:2015:562, bod 20, a uznesenie z 29. septembra 2016, Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT/Komisia, C-102/14 P, neuverejnené, EU:C:2016:737, body 55 a 58). Treba totiž spresniť, že napriek tomu, že sa v dohodách o grante v článku II.19.5 výslovne odkazuje na možnosť Komisie prijať rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul, ako je to v prípade napadnutého rozhodnutia v prejednávanej veci, právna povaha takého rozhodnutia nie je vymedzená uvedenými dohodami ani na ne uplatniteľným právom, ale článkom 299 ZFEÚ a článkom 79 ods. 2 nariadenia o rozpočtových pravidlách (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. júna 2012, Insula/Komisia, T-246/09, neuverejnený, EU:T:2012:287, body 94 až 96, a z 27. septembra 2012, Applied Microengineering/Komisia, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 39).

208 Keďže napadnuté rozhodnutie je aktom, ktorý možno napadnúť žalobou o neplatnosť, v prejednávanej veci nevzniká riziko neoprávneného rozšírenia právomoci súdu posudzujúceho otázky zákonnosti, o ktorom sa zmienil Súdny dvor v bode 19 rozsudku z 9. septembra 2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia (C-506/13 P, EU:C:2015:562) (pozri bod 205 vyššie), lebo súd príslušný na rozhodovanie sporov zo zmlúv, t. j. v prejednávanej veci súd Únie rozhodujúci na základe článku 272 ZFEÚ, v každom prípade nemá právomoc preskúmať zákonnosť takého aktu (pozri v tomto zmyslu rozsudok z 8. októbra 2008, Helkon Media/Komisia, T-122/06, neuverejnený, EU:T:2008:418, bod 44). V rovnakom zmysle sa v prejednávanej veci neuplatní ani

situácia, ktorú Súdny dvor uviedol v bode 21 vyššie uvedeného rozsudku (pozri bod 206 vyššie), lebo ako už bolo uvedené, k prijatiu aktu, ktorý predstavuje exekučný titul, ako je napadnuté rozhodnutie, dochádza mimo rámca zmluvného vzťahu.

209 Žalobkyňa však tvrdí, že priznať Komisii právomoc prijať jednostranný akt na účely vymoženia zmluvnej pohľadávky by znamenalo porušiť článok 47 Charty základných práv, lebo dotknutý zmluvný partner by voči tomuto jednostrannému aktu nemal účinnú právnu ochranu (pozri bod 190 vyššie).

210 V tomto ohľade treba pripomenúť, že zásada účinnej súdnej ochrany predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá je v súčasnosti vyjadrená v článku 47 Charty základných práv (pozri rozsudok zo 6. novembra 2012, Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, bod 46 a citovanú judikatúru). Táto zásada sa skladá z viacerých zložiek, ku ktorým patrí právo na prístup k súdu (rozsudok zo 6. novembra 2012, Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, bod 48).

211 Pokiaľ ide o právo na prístup k súdu, treba spresniť, že na to, aby „súd“ mohol v súlade s článkom 47 Charty základných práv rozhodnúť o rozdielnych názoroch na práva a povinnosti vyplývajúce z práva Únie, je potrebné, aby mal právomoc preskúmať všetky skutkové a právne otázky, ktoré sú relevantné na účely sporu, o ktorom rozhoduje (rozsudok zo 6. novembra 2012, Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, bod 49).

212 V prejednávanej veci treba konštatovať, že v nadväznosti na čiastočnú zmenu kvalifikácie Všeobecný súd posudzuje v rámci tej istej žaloby tak zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj dôvodnosť zmluvnej pohľadávky Komisie voči žalobkyni, ktorá bola dôvodom na prijatie tohto rozhodnutia. Keďže Všeobecný súd skúma všetky skutkové a právne otázky relevantné pre dotknutý spor, treba prijať záver, že prejednávaná žaloba je účinným prostriedkom nápravy v zmysle článku 47 Charty základných práv.

213 Všeobecne treba uviesť, že ak by Komisia prijala rozhodnutie predstavujúce exekučný titul na účely vymoženia zmluvnej pohľadávky od dotknutého zmluvného partnera, zmluvný partner by mal možnosť, pokiaľ by dotknutá zmluva obsahovala arbitrážnu doložku v zmysle článku 272 ZFEÚ, podať na Všeobecný súd žalobu, ktorej právnym základom by bol tak článok 263 ZFEÚ, ako aj článok 272 ZFEÚ. V rámci tejto žaloby by uvedený zmluvný partner mohol nielen spochybniť zákonnosť vyššie uvedeného rozhodnutia prostredníctvom uplatnenia žalobných dôvodov založených na Zmluve alebo akomkoľvek právnom predpise týkajúcom sa jej uplatniteľnosti, ale mohol by tiež uviesť žalobné dôvody a tvrdenia založené na zmluvnom vzťahu alebo práve uplatniteľnom na tento vzťah, a navrhnúť, aby Všeobecný súd rozhodol o merite sporu vzniknutého zo zmluvy medzi ním a Komisiou, ktorý by konal na základe neobmedzenej súdnej právomoci, ktorú mu priznáva článok 272 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2015, Technion a Technion Research & Development Foundation/Komisia, T-216/12, EU:T:2015:746, bod 57, a z 9. novembra 2016, Trivisio Prototyping/Komisia, T-184/15, neuverejnený, EU:T:2016:652, bod 62).

214 Na základe predchádzajúcich úvah treba konštatovať, že tento žalobný dôvod treba zamietnuť.

b) O prvej výhrade druhého žalobného dôvodu, ktorá je založená na bezdôvodnom omeškaní so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni

215 Treba pripomenúť, že Všeobecný súd usúdil, že prvú výhradu druhého žalobného dôvodu, ktorá je založená na bezdôvodnom omeškaní so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni, treba považovať za vznesenú nielen na podporu druhej časti žalobného návrhu, ale aj na podporu prvej časti žalobného návrhu, a to z dôvodu, že toto omeškanie malo údajne vplyv na možnosť žalobkyne účinne sa brániť v priebehu správneho vymáhacieho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie (pozri bod 75 vyššie).

216 Je zjavné, že túto výhradu treba zamietnuť.

217 Keďže záverečné správy o audite boli žalobkyni zaslané listami z 10. júna 2013 (pozri bod 27 vyššie), žalobkyňa mala v skutočnosti uvedené dokumenty k dispozícii ešte pred tým, ako jej bol doručený list zo 16. októbra 2013, prostredníctvom ktorého jej Komisia zaslala oznámenie o dlhu, a tým ju informovala o začatí správneho vymáhacieho konania (pozri bod 36 vyššie). Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci nemalo bezdôvodné omeškanie so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni vplyv na jej možnosť účinne sa brániť v priebehu správneho vymáhacieho konania.

218 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba zamietnuť prvú časť žalobného návrhu, a v dôsledku toho treba zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

IV. O trovách

219 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

220 Navyše podľa článku 135 ods. 2 rokovacieho poriadku Všeobecný súd môže účastníkovi konania uložiť povinnosť nahradiť časť alebo celé trovy konania, aj keď mal vo veci úspech, pokiaľ to odôvodňuje jeho správanie vrátane správania pred podaním žaloby.

221 V prejednávanej veci mala Komisia vo veci úspech a Všeobecný súd by mal v zásade uložiť žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania vrátane trov, ktoré vznikli v rámci konania o nariadenie predbežného opatrenia, v súlade s návrhom Komisie.

222 Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti Komisiou (pozri bod 178 vyššie) a podľa článku 135 ods. 2 rokovacieho poriadku však treba rozhodnúť tak, že Komisia znáša polovicu trov konania, ktoré vznikli žalobkyni a žalobkyňa je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii a znáša polovicu svojich vlastných trov konania. Toto rozdelenie trov konania sa vzťahuje aj na trovy vynaložené účastníkmi v konaní o nariadenie predbežného opatrenia.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **ADR Center SpA je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii, vrátane trov, ktoré tejto inštitúcii vznikli v súvislosti s konaním o nariadenie predbežného opatrenia, a znáša polovicu svojich vlastných trov vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadenie predbežného konania.**

3. **Komisia je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli spoločnosti ADR Center, vrátane polovice trov, ktoré tejto spoločnosti vznikli v súvislosti s konaním o nariadenie predbežného opatrenia.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Gervasoni Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. júla 2017.

Podpisy

Obsah

I. Okolnosti predchádzajúce sporu ... 1

A. O dotknutých dohodách o grante ... 2

1. Dohoda o grante A ... 2

2. Dohoda o grante B ... 2

3. Dohoda o grante C ... 3

4. Štruktúra a relevantné spoločné ustanovenia dohôd o grante ... 3

a) Štruktúra ... 3

b) Predkladanie správ a ostatných dokumentov ... 3

c) Platby Komisie ... 3

d) Rozhodné právo a príslušné súdy ... 3

e) Oprávnené náklady ... 4

f) Vykonateľné rozhodnutia ... 4

g) Kontroly a audity ... 4

B. O vykonávaní dohôd o grante ... 5

1. Dohoda o grante A ... 5

2. Dohoda o grante B ... 5

3. Dohoda o grante C ... 5

C. O audítorskom postupe ... 6

II. Konanie a návrhy účastníkov konania ... 8

III. Právny stav ... 9

A. O prípustnosti ... 9

1. O prípustnosti druhej časti návrhu žalobkyne ... 9

2. O prípustnosti tretej časti žalobného návrhu žalobkyne ... 10

B. O veci samej ... 11

1. Úvodné pripomienky ... 11

2. O druhej časti žalobného návrhu ... 13

a) Úvodné pripomienky 13

1) O právomoci Všeobecného súdu 13

2) O práve uplatniteľnom na spor 13

b) O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti Komisie uniesť svoje dôkazné bremeno 14

c) O štvrtom žalobnom dôvode založenom na chybách obsiahnutých v záverečných správach o audite 18

1) O úrovni odbornosti audítorov 18

2) O výkazoch odpracovaného času 19

3) O omeškaní s fakturáciou a platbami v rámci projektov podľa dohôd o grante B a C. 19

4) O využití dodávateľov mimo Únie v rámci projektu podľa dohody o grante B 21

5) O kvalite plnení žalobkyne 22

d) O prvom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že audítorské štandardy, ktorými sa riadili audítori, neboli nikdy predmetom dohody medzi zmluvnými stranami 23

e) O druhom žalobnom dôvode založenom jednak na bezdôvodnom omeškaní so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni, a jednak na zlom riadení dotknutých projektov Komisiou 24

3. O prvej časti žalobného návrhu týkajúcej sa čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia . 26

a) O piatom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Komisie prijať napadnuté rozhodnutie 26

b) O prvej výhrade druhého žalobného dôvodu, ktorá je založená na bezdôvodnom omeškaní so zaslaním záverečných správ o audite žalobkyni 29

IV. O trovách 30